

In dit nummer o.a.:

- Ik laat mijn fiets niet stelen!
- Een bezoek bij „Palthe”
- Zóó is Japan
- Klein geld in overvloed

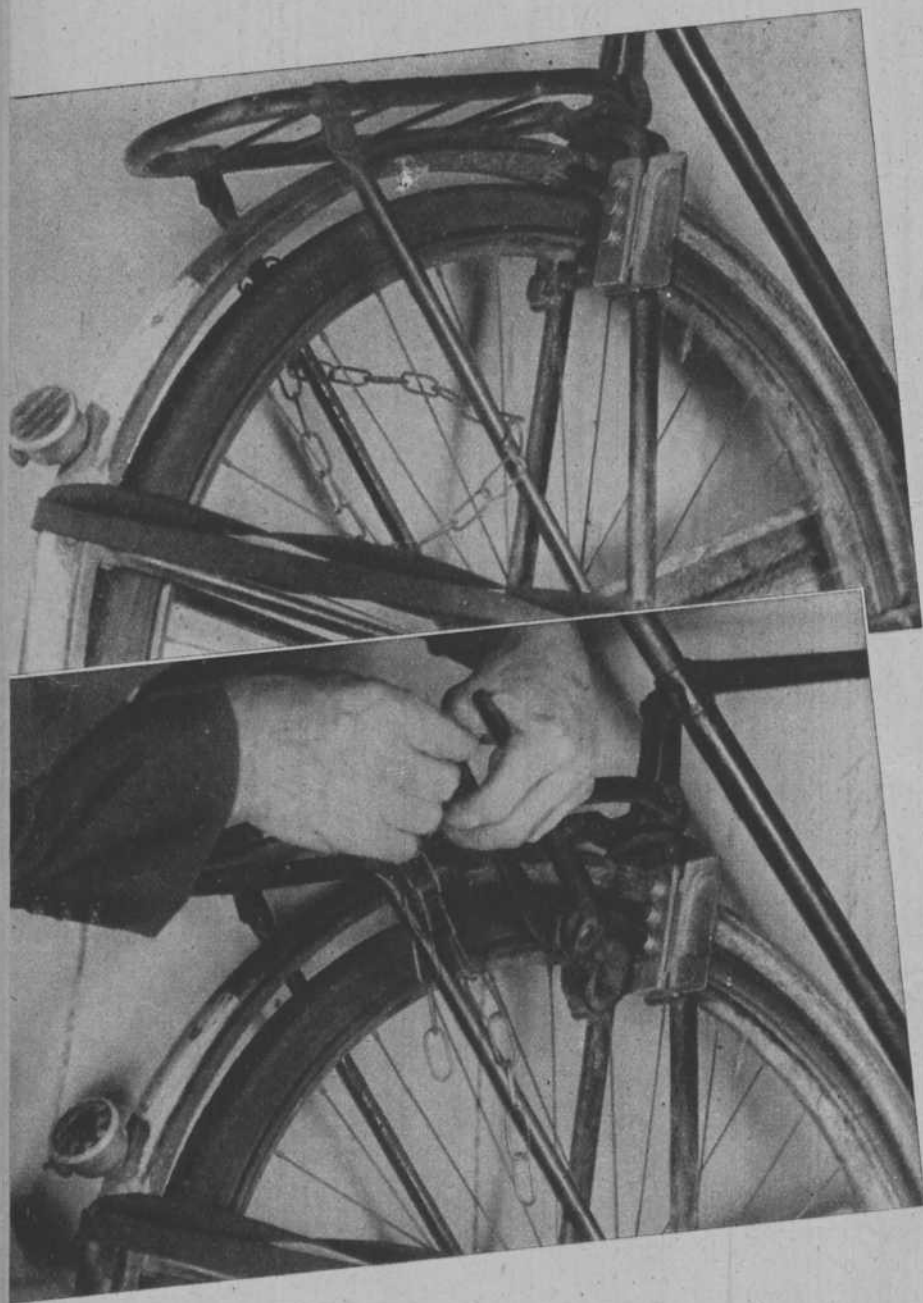
E

Ik laat mijn fiets niet stelen!

AANVAL en TEGENAANVAL van rijwielbezitter en fietsendief.

Wat U niet moet, steeds moet, kan, óók kan, behóórt te doen en... wat „hij“ doet

Links: HOE HET VAAK GEBEURT: De fietsbezitter beveiligd zijn fiets zoo goed als hij kan met stevig slot plus een nog steviger ketting, doch....

HOE HET VAAK GEBEURT: de dief maalt daarom weinig, wanneer hij op het geschikte oogenblik even gelegenheid krijgt en zijn scherpe tang maakt korte metten met slot en ketting: de gebruikelijke, alledaagsche methode. Afweer van den fietser, tegenaanval van den dief!

WAT U KAN DOEN: Het bordje, dat uit twee deelen bestaat, uitvinding van een slimmerd. Een fiets met een half bordje is, zooals in ons artikel wordt geschreven, n.l. gestolen.

WAT U KAN DOEN II: Ons artikel vertelt U: laat ge Uw fiets onbeheerd staan, zet dan het bordje „Gestolen“, tusschen de klemmetjes op het stuur en sluit het bordje vast. Een eventuele dief zou dan het bewijs van zijn wederrechtelijke daad met zich voeren!

WAT „HIJ“ DAN DOET: Weg met die bordjes, denkt de dief, en hij werpt zijn jas over stuur en spatbord en alle uitvindingen zijn teniet gedaan....

Hand over hand neemt het aantal rijwielfiefstallen thans toe. Over de oorzaak daarvan behoeven we niet veel te vertellen, want iedereen weet, dat 't voornamelijk de rijwielbanden zijn, die voor de zwijntjes-jagers kostbare buit zijn.

In deze reportage echter willen wij een kleine bijdrage leveren tot den strijd tegen deze diefstallen. Daartoe wijzen wij U op verschillende methoden van rijwielveiligheid en van..... diefstal. Den dieven zullen wij met deze reportage niets leeren, maar wel zullen wij er veel eerlijke menschen door waarschuwen tegen argeloosheid.

Wij weten 't nu zoo langzamerhand wel: Nederland bezit onder vele andere records, merk- en bezienswaardigheden waarschijnlijk ook het record van het grootste aantal fietsende burgers.

En wat wij ook langzamerhand weten: die fietsen plegen in een even opmerkelijk aantal gestolen te worden. Dat het woord „zwijntjes-jager“ een voor een ieder zeer bekende klank heeft, spreekt op zichzelf reeds boekdeelen. Steeds zijn er voor de fietsendieven dan ook andere aantrekkelijkheden: eerst waren het de fietsen zelf, zoo mooi mogelijk natuurlijk, maar daarna kwamen ook oude karretjes in trek, althans wanneer er rijwielplaatjes (sic!) opzaten, en tegenwoordig vormen de banden de voornaamste attracties....

Dat het aantal fietsendiefstallen belangrijk is in een land, waarin in 1939 nog 3.796.031 rijwielplaatjes werden uitgereikt, is begrijpelijk, maar dat dit aantal percentsgewijze zelfs ontstellend genoemd mag worden, valt minder goed te begripen. Ondanks het straffe optreden van de politie, blijft de activiteit en brutaliteit van de zwijntjes-jagers ver boven par en men mag

niet aarzelen dit voor een groot gedeelte te wijten aan de fietsbezitters zelf. Want wij maken het den dieven vaak heel gemakkelijk...

Wat U niet moet doen.

Wij aarzelen bijna te schrijven, wat U niet moet doen, want het is zoo kinderlijk eenvoudig, dat iedereen, die het leest, zal zeggen: Nu ja, natuurlijk... Namelijk: laat Uw fiets nooit onbeheerd, althans „zonder slot“ staan. Toch schijnt dit voor velen niet zoo eenvoudig te zijn. Gaat U maar eens vragen bij de recherche-afdeelingen van de politieposthuizen!

't Gebeurt U ook zoo gemakkelijk. Ge ontmoet onderweg een kennis, stapt van Uw fiets en zet deze even tegen een muur. Uw kennis houdt U aan de praat, het gesprek is levendig, ge let niet op Uw fiets, die daar toch vlak achter U tegen den muur staat. Maar... de fietsendief is handig, hij heeft slechts één onbewaakt oogenblik nodig om zijn slag te slaan. En dan, ja dan is het te laat! Of ge moet een boodschap doen in een winkel, een moment slechts heeft ge binnen te zijn en ge plaatst dan ook Uw fiets eventjes zoo maar tegen 't étalageraam. Vergeet echter

WAT U STEEDS MOET DOEN: Zet bij elke gelegenheid Uw fiets terdege op slot en....

WAT „HIJ” DOET: en zelfs als Uw fiets op slot staat is zij lang niet veilig. Ziehier een gaarne toegepaste truc. Een truc met een haak aan den schouder, de haak aan den bagagedrager, achterwiel optillen, wegrijden.... De haak blijft onder het jasje verborgen!

niet, dat de dief daarop loópt en dat zooiets een kolfje naar zijn hand is. Als ge buiten komt, is Uw fiets verdwenen...

Wat U stéeds moet doen. Zet dus steeds Uw fiets op slot, ook al is 't maar voor een oogenblikje te doen. Denkt echter niet, dat dit U dan volkomen vrijwaart voor diefstal. Ook al staat de fiets op slot, toch staat zij onbeheerd en dus laat de dief zich daardoor niet weerhouden, vooral niet als ge langeren tijd wegblijft.

Wat „hij” doet. 't Loopt hem immers niet altijd mee, niet steeds treft hij onnoozelingen, die hun fiets niet eens op slot zetten. Derhalve is hij gewapend met tangen en scharen om 't slot zoo snel mogelijk te forceeren. In 't geval, dat hij geen gereedschap bij zich heeft of dat dit niet te gebruiken is, past hij vooral tegen schemering een andere geraffineerde truc toe. Aan zijn schouder verborgen onder zijn jasje hangt een touw, waaraan een haak. Dezen haak slaat hij aan den bagagedrager, tilt zoo het achterwiel op en rijdt doodkalm met Uw fiets weg!

Wat U kan doen. Ik laat mijn fiets niet stelen, is deze bijdrage getiteld. Tot nog toe is 't ons niet gelukt ons zoo nuttige, onmisbare, dagelijksche vervoermiddel afdoende te beschermen en wij gaan dus een stap verder. Er zijn slimmelingen geweest, die er iets op gevonden meenden te hebben. Plaats, zoo dachten zij, voor op Uw spatbord een nummerbordje, desnoods met een „loos” nummer. Zorg er echter voor — en dit is de listigheid — dat dit bordje uit twee deelen bestaat (een der foto's op deze pagina's toont U duidelijk, wat de bedoeling is). Laat ge Uw fiets onbeheerd staan, neem dan eenvoudig 't bovenste gedeelte van het bordje mee, zoodat er slechts „halve” nummers overblijven en wanneer er nu maar voldoende publieke bekendheid aan deze vondst gegeven wordt, zal iedereen weten, dat een fiets met een „half” bordje gestolen is! Een ander bedacht het volgende: Bevestig aan Uw stuur twee klemmetjes, in elk een gaatje. Vervaardig een bordje, waarop met groote letters „Gestolen”, links en rechts eveneens een gaatje. Laat ge Uw fiets

onbeheerd staan, zet dan het bordje tusschen de klemmetjes, sluit door de corresponderende gaatjes twee hangsloten en ieder, die met Uw fiets wegrijdt, voert de getuigenis van zijn wederrechtelijke daad onontkoombaar met zich mee. Het lijkt geniaal!

Wat „hij” dan doet. Wat hij, de dief, dan doet is simpel. Alle vernuftigheden ten spijt werpt hij een overjas over stuur en spatbord en voert het gewapende rijwiel volkomen „gecamoufleerd” mee...

Wat U óók kan doen! Dit is in een enkelen zin te vertellen, een zin, die de zaak ad absurdum voert. Ge kunt n.l. doen evenals de man, die geen enkel risico wilde loopen en zijn fiets elken keer vrijwel geheel demonteerde, zoodat alleen het frame „onbeheerd” bleef staan. Een weinig onpractisch, zult ge zeggen. Inderdaad en bovendien hebben de dieven, die groote zaken doen, ook nog handkarren en zelfs vrachtwagens te hunner beschikking!

Wat U behoórt te doen! Het zou hopeloos zijn, als wij U ten slotte geen enkelen raad zouden kunnen geven, als wij U geen enkel middel aan de hand zouden kunnen doen, dat U eens en voor altijd tegen fietsendiefstal beschermt. Dit positieve element in ons vrij negatieve artikel luidt dan: „Stal Uw fiets” Tja, dat weet U ook, nietwaar? Wel, als U het weet, dóét het dan ook. Er is altijd wel een stalling in de buurt. Kiest de wijze, waarop ge boodschappen gaat doen of waarop ge bezoeken aflegt, zorgvuldig uit, zorgt, dat ge de adressen, die dicht bij elkaar liggen, ook achtereenvolgens bezoekt. Stal dan zoolang Uw fiets en leg de kleine afstanden te voet af. Heusch, dit is werkelijk het eenig afdoende middel om Uw fiets definitief voor diefstal te vrijwaren!

Foto's C. Dokter

WAT U OOK KAN DOEN! Evenals deze mijnheer, die absoluut geen risico meer wilde loopen.....

WAT U BEHOORT TE DOEN: Stal Uw fiets! Dat is het eenig afdoende middel tegen diefstal. Weet U, lezer, een beter middel, schrijft het ons. Wij zullen het tot heil van het fietsende mensdom zeker publiceren!

Een bezoek bij „PALTHE“

een modern bedrijf te Almelo waar men de kunst van chemisch verven en reinigen tot in de perfectie verstaat.

De distributie van textielgoederen noodzaakt ons om zuinig te zijn met onze kleding en alle mogelijke gewezen stoffen. Niemand loopt naakt, niemand heeft gebrek aan de noodzakelijke kledingstukken. Maar een pak, dat vroeger door velen zou zijn afgedankt in verband met maar al te vaak geringe slijtage, wordt thans gerepareerd en chemisch gereinigd en menige regenjas of pull-over, die vroeger naar onzalige oorden zou zijn verdwenen, wordt opgeknapt en is na een verbad als nieuw. Een bedrijf als de N.V. Almelo-sche Ververij en Chemische Wasscherij Palthe is thans een uitkomst voor duizenden!

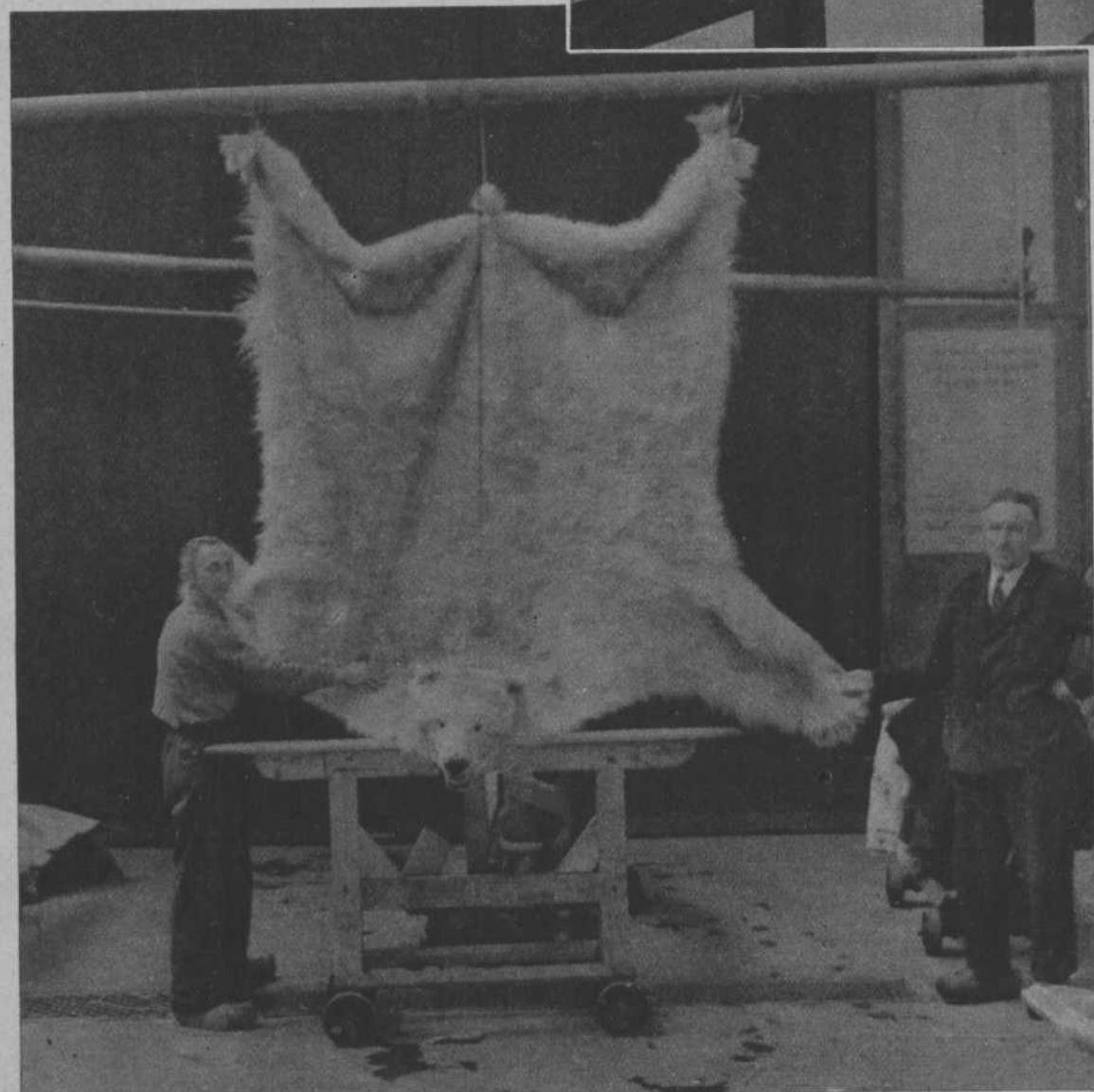
Wij hebben dezer dagen vergezeld van onze fotograaf een bezoek gebracht aan deze imposante fabriek, die, in 1873, dus bijna zeventig jaar geleden, gesticht in een voormalige bakkerij, thans aan ruim 1200 arbeiders werk verschaft. Er heerscht een ongekende drukte en met man en macht wordt er gewerkt aan een nieuwe uitbreiding van de gebouwen met een ruimte van circa 1000 vierkante meter, waardoor de fabrieksgebouwen weldra een oppervlakte zullen beslaan, ongeacht de verdiepingen, van niet minder dan 2 Hectare.

Onze fotograaf behoefde niet lang naar onderwerpen voor de gevoelige plaat te zoeken! Het laboratorium, waar nieuwe verfstoffen en chemicaliën onderzocht worden, de afdeling perserij van heerencostumes, waar gereinigde pakken hun

Rechts: Een van de tekenaars der film-drukkerij bezig met het ontwerpen van een drukpatroon.

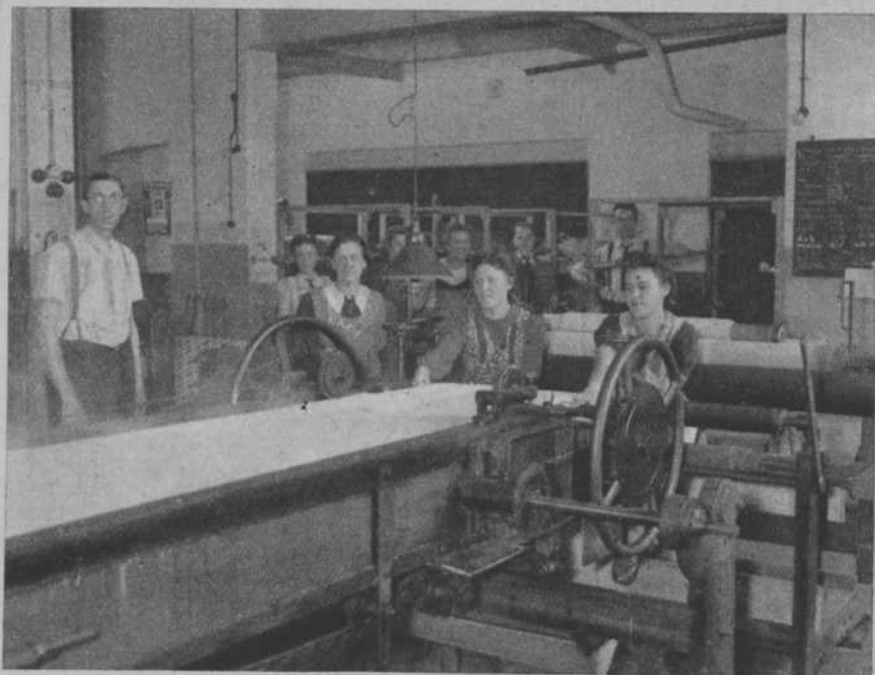

Een hoekje in het laboratorium, waar nieuwe verfstoffen en chemicaliën onderzocht worden.

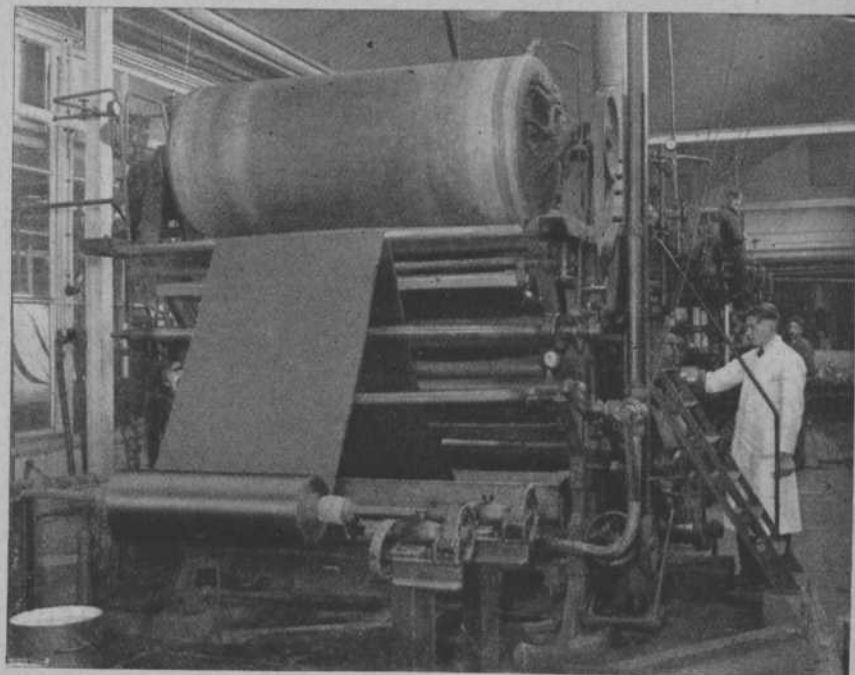

oorspronkelijk model en hun stevigheid onder toevoeging van stoom weer terugontvangen het controlelokaal, waar alle behandelde goederen aan een nauwkeurige eindcontrole worden onderworpen, een juist chemisch gereinigde ijsbeervacht en twee chemisch gereinigde beertjes, zij vroegen er als het ware om gefotografeerd te worden. Ook het enorme ketelhuis echter loonde de moeite evenals de drukkerij, waar geveerd wordt, — op de foto ziet men de 40 meter lange druktafels duidelijk — de machines, in het bijzonder een moderne spinnmachine, alsmede een teekenaar der filmdrukkerij, die bezig is een drukpatroon te ontwerpen, waren kolfjes naar zijn hand en de lens deed haar werk uitstekend! De foto's spreken een duidelijke taal. Oud en verfromfaaid komen de kledingstukken en stoffen de fabriek in, vernieuwd en weer alleszins bruikbaar verlaten zij haar.

Toch vertellen zij over Palthe-Almelo niet alles. Zij laten bijvoorbeeld niets zien van de tapijtafdeling en toch is dat een belangrijk onderdeel van het bedrijf. Het ligt voor de hand dat hier tapijten gewassen en geveerd worden. Maar wat de lezer niet kan weten is, dat tot kort voor den oorlog duizenden en nog eens duizenden spiksplinternieuwe Oostersche tapijten regelrecht uit Klein Azië naar deze bedrijfsafdeling werden vervoerd. Als zij haar bereikten hadden die tapijten harde schelle kleuren en weinig glans. Hier ondergingen zij dan een bijzondere bewerking, de tint werd mooi-warm, er kwam een zachte glans op te liggen en het uiterlijk van deze nieuwe tapijten kreeg daardoor veel overeenkomst met dat van antieke Perzische tapijten.

Een der vele machines in dit moderne bedrijf.

Een moderne spanmachine.

Weinigen zullen van dit feit op de hoogte zijn, maar voor den oorlog was de tapijtafdeeling niettemin een van de belangrijkste van de Palthefabrieken. Helaas hebben de omstandigheden ertoe geleid, dat tijdelijk stagnatie is gekomen in deze bedrijvigheid. Zoodra de toestand weer normaal wordt, zal echter de oude drukte terugkeeren en zal menig schel modern Oostersch tapijt, dat ongewild was, veranderen in een stemmig, mooi en veel gevraagd artikel.

De jongste afdeeling van de Palthefabrieken is de filmdrukkerij. Men meene niet, dat hier bioscoopfilms worden gedrukt: de naam slaat op het drukprocédé. In tegenstelling tot de machine- of wals-drukkerij geschiedt dit drukken door middel van schablonen. De stoffen worden hiertoe op de tafels bevestigd waarna de drukker zijn schablonen op de stof legt en vervolgens door middel van een rakel de verf door de schablonen strijkt. Door deze schablonen telkens te verzetten en er variatie in te brengen ontstaat een veelkleurig patroon op de stof. Wel is deze methode van drukken duurder dan de machinale druk, maar het aantal kleuren per dessin is onbeperkt en er kunnen zeer fraaie kleureffecten mede bereikt worden. De kosten zijn dus loonend, de resultaten beantwoorden aan de hoogste eischen en men wijkt er dus niet meer van af.

Zoo ziet men, dat er aan een bedrijf als dit meer vast zit, dan uitsluitend wasschen en verven. Het zwaartepunt ligt echter, vooral in dezen tijd, in die bedrijfstakken, welke Palthe Almelo tot een uitkomst voor duizenden maken.

G. B.

Drukkerij met de 40 m lange druktafels.

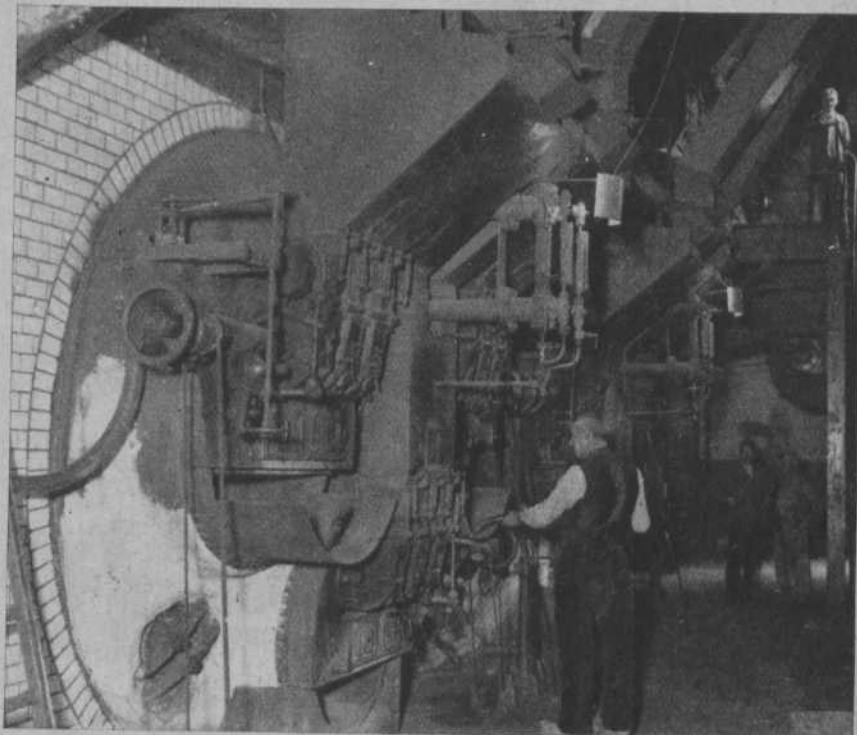
Foto's A. J. Brusse

Links: De eindcontrole. Alvorens de goederen verzonden worden, ondergaan ze een laatste grondige keuring.

Hieronder: Een kijkje in het enorme ketelhuis.

De afdeeling perserij van heerencostumes. Om de gereinigde costumes hun oorspronkelijk model en stevigheid terug te geven, worden ze onder toevoeging van stoom geperst.

Stralende kinderoogen — gezond en wel-behaaglijk! Het vethoudend VASENOL Wond- en Kinderpoeder beschermt de teere huid betrouwbaar tegen verwondingen en prikkelingen.

Vasenol

Lusteloos Moe en Mat

Verdrijf de klachten, die U op gezette tijden kwellen.

Neem'n
"AKKER'TJE"
De Nederlandsche Pijnstillers

HET LICHT

Maryna Radomerska

van zijn oogen

Frank Nor, de eenige zoon van den president der Vereenigde IJzergietorijen, meende talent te hebben als kunstschilder. Hij verloofde zich met de wereldsche en lichtzinnige Lise David, wie het slechts te doen was om een rijken man, die al haar wenschen kon bevredigen.

Frank wilde op Oudejaarsavond met een „dolle fuif“ afscheid nemen van zijn vrijgezellen-leven. Bij een gevaarlijke grap loste een zijner vrienden een schot op hem, waardoor Frank blind werd. Lise en twee harer vriendinnen waren hiervan getuigen. Weldra bleek de blindheid ongeneeselijk te zijn. Frank was wanhopig, wilde in 'n bui van radeloosheid zelfmoord plegen. Lise verwaarloosde hem.

Op voorstel van zijn papa werd voor Frank een verpleegster-gezelschapsdame in dienst genomen. Hij was daar sterk op tegen geweest, ofschoon hij tenslotte toch had toegegeven, en aanvankelijk behandelde hij haar zeer onvriendelijk en zelfs ongemanteld. Vrij plotseling echter veranderde zijn houding tegenover haar geheel, en zonder dat hij zich daarvan goed bewust was, had zij hem geheel voor zich gewonnen. Op zekeren dag vroeg Lucia, zoo noemde Frank haar, aan zijn vader of zij eens mee mocht om de fabrieken te bezichtigen. Frank ging mee en Lise David kwam tijdens zijn afwezigheid voor niets.

Korten tijd later bekenden Luz en Frank elkaar hun liefde. En toch scheen er nog iets te zijn dat hun genegenheid in den weg stond. Wat zochten ze beiden toch?

„Jij wilt, dat ik zoo ben...“ herhaalde Luz nadenkend. Zij kwam tot het besef, dat Frank nog niet vrij geworden was van de indrukken van zijn geest, van de gevoelens van geluk, die hij de laatste dagen vóór zijn ongeluk, door de schoonheid van Lise David, door de uiterlijke bekoorlijkheid van haar wezen, had ontvangen. Daarom moest zij, Luz, op Lise gelijken, om door hem onvoorwaardelijk bemind te worden. Zij was voor Frank niet zichzelf, maar een wezen, zooals hij het zich in zijn fantasie voorstelde; zij was voor hem een ander, veel mooier meisje, een geïdealiseerde schoonheid!

Haar naam (Frank noemde haar altijd nog Lucia of Luz!), haar ziel en haar gelaat waren een droombeeld, een hersenschim, ontstaan in de ziekelijke fantasie van 'n blinde. Van dien dag af verlangde Lucia er niet meer naar, dat Frank het gebruik van zijn oogen zou terugkrijgen. Zij werd vervolgd door de kwellende gedachte, door de benauwende vrees, dat het weder terugontvangen van zijn gezichtsvermogen het einde van zijn liefde voor haar zou beteekenen. Luz was nooit

erg ijdel geweest, maar nu ging zij dikwijls voor den spiegel staan, om zichzelf critisch en bezorgd te bekijken. In gedachten vergeleek zij zich met Lise David, omdat Frank zich haar voorstelde als een verbeterde editie van zijn vroegere verloofde. En zij rilde soms bij de gedachte, dat die Lise David veel knapper, veel mooier was dan zij. „Als hij mij vandaag of morgen zou kunnen zien, zooals ik in werkelijkheid ben, zou hij mij dan nog liefhebben?“

Het scheen haar een absolute onmogelijkheid, als zij haar gezicht vergeleek met de wonderlijke schoonheid van Lise David!

Die zorg wierp een donkere schaduw op Lucia's geluk. Frank had er geen vermoeden van, wat er in haar binnenste omging. Hij was te zeer vervuld van zijn eigen gevoelens, ging veel te veel in zijn eigen geluk op. Ofschoon hij heel dikwijls bemerkte en voelde, dat hij Luz niet in alle opzichten volkomen begreep, dat er een kleine schaduw tusschen hen lag, waardoor hun geluk niet volkomen was, zocht hij toch niet naar de oorzaak daarvan. Hij was gelukkig en tevreden en koesterde nog slechts één wensch: zijn geluk met Luz, zijn liefde tegenover iedereen te mogen bekennen. Die geheimzinnigheid had hij de eerste dagen wel prettig gevonden, maar stond hem allang tegen. Hij wilde met Luz trouwen. Dat was zijn vurig verlangen! Maar het bewustzijn van zijn onvolwaardigheid was een betelsel, hield zijn mond gesloten, als hij haar de vraag wilde stellen, die zijn hart vervulde en zijn geest bezighield. Hij begreep wel en voelde ook heel goed, dat een blinde eigenlijk veroordeeld is om alleen te blijven, dat hij geen gezin mocht stichten. Daarom dorst hij Luz niet te vragen, of zij zijn vrouw wilde worden, waagde hij het niet, haar over zijn trouwplannen te spreken. Dikwijls vroeg hij zich af, of Luz zelf wel tevreden was met het weten, dat zij elkaar liefhadden, of zij dan niet vurig er naar verlangde, voor het leven met hem vereenigd te mogen worden.....

Die vraag dorst hij echter ook niet onder woorden te brengen, uit vrees, dat zij hem dan er op zou wijzen, dat van een huwelijk tusschen hen geen sprake kon zijn, zoolang hij nog blind was.

Tenslotte werd Frank's verlangen echter zóó hevig, dat hij zich niet langer meer kon bedwingen en Luz ronduit vroeg, of en wanneer zij met hem wilde trouwen. Hij herinnerde haar aan hun wederzijdsche liefde en wees er op, dat de enige logische consequentie van die liefde 'n wederzijdsche trouwbelofte was. „Frank, zijn wij dan nu niet gelukkig genoeg met elkaar?“ vroeg zij zacht, „vind je het, goed beschouwd, zelf ook niet veel beter, om nu nog niet over trouwen te

praten. Dat kan toch nog wel wachten?"

Het kostte Luz groote moeite, zoo te spreken. Zijn blindheid was voor haar geen bezwaar om met hem te trouwen, maar zij begreep heel goed, dat hij haar antwoord zoo zou opvatten, dat hij zou veronderstellen, dat zij niet met hem wilde trouwen, alvorens hij het gezicht weer terug zou hebben.

"Waarom wachten, Luz?" vroeg hij licht ongeduldig. "Kan de tijd soms iets veranderen aan je gevoelens of je besluit? Als je vandaag niet met mij wilt trouwen, wil je het morgen ook niet. En omgekeerd, als je wel wilt, is er geen enkele reden, om mij dat niet dadelijk te zeggen."

Na die woorden zuchtte hij diep, alsof hij den last wilde afschudden, die op zijn hart drukte. Hij liet zijn hoofd op de borst zinken en dacht na. Ernstig en lang. Toen hij het hoofd weer ophief, lag er een vastberaden uitdrukking op zijn gezicht.

"Luz... het is mij nu, eindelijk, volkomen duidelijk," zei hij met vreemde stem, "wij zullen er nooit meer over spreken."

Luz zag heel goed, dat hij niet zoo kalm was, als hij wilde schijnen, maar zij kon hem niet helpen. Zij kon hem niet zeggen, dat haar wil niet vrij was, dat zij zelf niet vrij was, dat zij het jawoord waar hij om vroeg en dat zij zelf zoo dolgraag had willen geven, niet mócht uitspreken.

Zij voelde, dat Frank van dien dag af geen vrouwen meer had in de kracht van haar liefde voor hem en dat was de vreeselijkste, de zwaarste slag, die hem en haar had kunnen treffen. Hoewel er uiterlijk niets tusschen hen was veranderd, voelden zij toch beiden heel goed, dat er innerlijk een breuk was ontstaan. Zij vermeden het zooveel mogelijk, alleen te zijn, alsof zij vrees voor elkaar koesterden. Wel waren zijn nog altijd hartelijk voor elkander, maar toch was er in hun verstandhouding een zekere gereserveerdheid te bemerken.

Op een avond van een van die treurige dagen was Luz tot laat in den nacht bezig met brieven schrijven. Zij sloot verschillende dicht beschreven vellen in twee enveloppen.

Den volgende morgen vroeg zij aan Frank, of hij haar even kon missen. Anders liet hij haar altijd ongaarne gaan, maar nu antwoordde hij dadelijk bevestigend.

"Ik zal even je auto leenen. Over een half uur ben ik weer terug." Hij knikte ternauwernood merkbaar met het hoofd, maar zei geen woord. Aangezien zij alleen waren, gaf zij hem een kus op zijn wang en verliet toen, met een smartelijken trek op haar gelaat, de kamer. Op de trap trof Luz den president. "Waar gaat U al zoo vroeg heen?" vroeg hij heel vriendelijk en bezorgd.

"Naar de stad, Herr Nor," antwoordde zij en zij bloosde diep, toen zij zag, dat hij de brieven opmerkte, die zij in haar hand hield. "Moet U brieven wegbrengen. Aangeteekend misschien? Ik kan ze wel voor U meenemen en dan door een van de bedienden laten wegbrengen."

"O, neen, ik vind het heel vriendelijk van U, meneer Nor, maar ik moet toch even de stad in, om een paar boodschappen te doen."

Johan Nor deed een goedgegemeende poging, om te schertsen. "Ja, ik begrijp het al! Geheime correspondentie, nietwaar? Die kan men bij een jong meisje, zooals U, verwachten!" "Dat hebt U heelemaal mis, meneer Nor," zei Luz, die een zwakke poging deed, om op zijn scherts in te gaan. "Het zijn brieven voor mijn vriendinnen!"

Op dat oogenblik struikelde zij en verloor haar evenwicht. President Nor sprong vlug toe en hielp haar opstaan. Gelukkig was zij er goed afgekomen. Alleen waren de beide brieven uit haar hand gevallen. Johan Nor bukte zich om ze op te rapen. Het was heelemaal niet zijn bedoeling, om te weten te komen, aan wie Luz had geschreven, maar onwillekeurig viel zijn oog op de twee adressen.

"Vriendinnen!" zei hij met gemoeidelijken spot, terwijl hij Luz de brieven teruggaf. Zij bleef staan, half verlegen en half beschaamd en kreeg tranen in haar oogen.

"Ik vraag U verontschuldiging," zei ze met een onderdrukte snik. "Ik vind het heel ongelukkig, dat ik U de waarheid niet kon zeggen!"

Zij liep vlug door de hal en verweet zich, dat zij de groote goedheid, die Frank's vader haar altijd bewees, zoo ondankbaar beantwoord had.

Nor bleef even achter en dacht over het kleine voorval na.

"Waarom heeft zij tegen mij geklokt, terwijl zij anders altijd zoo waarheidlievend is? En waarom was zij zoo in de war?" vroeg hij zich peinzend af.

Bij het middageten was Frank stil en zwijzaam. Luz daarentegen was erg druk. Zij trachtte zichzelf en haar omgeving door een opgewekt gesprek te misleiden. Johan Nor merkte heel goed op, dat niet alleen Frank bedrukt was en leed, maar hij kon ook aan Luz' bleke, vermoeide gelaat zien, dat zij onder zorgen gebukt ging.

De oude heer nam zich voor, dien avond een vertrouwelijk onderhoud met Luz te hebben, om haar, indien mogelijk, te helpen in haar moeilijkheden. Hij begreep wel, dat die taak niet gemakkelijk zou zijn, want hij moest tot elken prijs vermijden, dat zij hem van onbescheiden nieuwsgierigheid zou kunnen verdenken.

Dien avond kwam Dr. Exner echter op bezoek. Hij bleef den geheelen avond. Frank was nog steeds somber gestemd en ging vroeg naar bed. Zijn vader bracht hem naar zijn kamer. Daarna speelde Luz piano voor de twee oudere heeren, maar zij was niet met hart en ziel bij haar spel. Ongeveer een half uur later verontschuldigde zij zich bij Frank's vader en ging zij ook naar bed.

Het was al vrij laat, toen Nor's gast afscheid nam. De president bracht hem naar zijn auto. Daar bleef hij nog eenige oogenblikken met hem in gesprek en wendde zich toen weer naar het huis. De lucht was zwaarbewolkt en in de verte rommelde de donder. Een koude wind joeg door de takken van de boomen en kondigde op handen zijnd noodweer aan.

Langzaam liep Johan Nor naar het huis terug. Toen hij bij het terras kwam, zag hij Luz staan, leunend tegen de steenen balustrade. Zij schrok, toen hij vlak bij haar was.

Vitamine F- de groote ontdekking op het gebied van huidverzorging!

Het tegenwoordig ver-arm voedsel belemmert de vorming van vitamine F... en zonder vitamine F verflinst de huid. Dat begint met brosse nagels en doffe haren en het eindigt met een huid, die alle frisheid verliest.

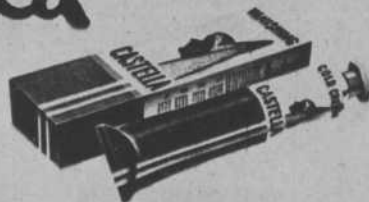
Vul toch tijdig dat vitamine-tekort aan. Dobbelman's vitamine F-crèmes bevatten 2000 eenheden vitamine F per tube! In recordtijd een gezonde, egale, veerkrachtige huid!

Castella

COLD CRÈME
VANISHING CRÈME

VITAMINE **F** CRÈMES

35 cent per tube

Weer zoo'n goed **DOBBELMAN**-product!

In den schouwburg!

Trouwens, overal en altijd zal het U een genoegen zijn te weten, dat Uw schoentjes er weer frisch en fraai uitzien. Juist in dezen tijd, nu iedereen zuinig dient te zijn op het schoeisel, moet U daarvoor „Tana” gebruiken. Dit edele en zuivere product beschermt Uw schoentjes en geeft ze telkens weer den ouden luister terug. „Tana” is momenteel niet onbeperkt verkrijgbaar. Lees daarom nauwkeurig de gebruiksaanwijzingen, waardoor de Tanaverzorging zoo oordeelkundig en zuinig mogelijk geschieden zal.

Tana

VOOR ELK SCHOENTJE

NEDERLANDSCH FABRIKAAT

★ Bewaar onze glas-verpakkingen: slechts tegen inlevering van een ledigen Tana-flacon of -pot (compleet met sluiting) kunt U zoo'n Tana schoonheidsmiddel voor Uw schoentjes koopen.

VAN DUNGEN'S

CHOCOLADE- EN
BONBONFABRIEKEN

NIJMEGEN

Het scheen, dat zij diep in gedachten verzonken was geweest en zijn aanwezigheid pas had bemerkt, toen hij dicht bij haar kwam.

„Wat doet U bij dit slechte weer buiten. En dan midden in den nacht? Waarom ligt U nog niet in bed, kind?”

„Het was zoo benauwd op mijn kamer en ik had hoofdpijn, meneer Nor. Nu is het al weer iets beter en zal ik maar naar bed gaan.”

Zij wilde zich van hem afwenden, om naar binnen te gaan, maar hij hield haar tegen.

„Wacht U nog even, Luz. Ik heb U iets te zeggen.”

Luz keek verwonderd op en schrok, toen zij de uitdrukking van verlegenheid op zijn gezicht bemerkte. Zwijgend gaf hij haar een arm en bracht haar naar binnen.

Zij voelde zich door een zeldzamen angst aangegrepen. Toen zij in de groote hal was, liep zij naar de schouw en bleef daar staan. Johan Nor keek haar ernstig aan, maar hij zweeg nog eenige oogenblikken. Zij begreep, dat, wat hij haar ook te zeggen had, het hem heel moeilijk viel, er over te beginnen.

„Luz, Frank bemint U. Weet U dat?” vroeg hij toen opeens.

Zij werd bleek en keek hem met onnatuurlijk starende oogen aan. Hij nam haar beide handen in de zijne en drukte die hartelijk. Blijkbaar wilde hij haar kalmeeren en gerust stellen.

„Waarom schrikt U zoo van die vraag, Luz?” vroeg hij hartelijk.

„Ik weet, dat die liefde voor U geen groot geluk kan beteekenen, maar voor Frank zou het wel een ontzaglijk groot geluk zijn. Voel je dat ook zoo aan? Zijn leven heeft weer doel en betekenis voor hem gekregen en daar klampt hij zich aan vast, als een drenkeling aan 'n stroohalm!”

Er klonk iets heel bijzonders in de stem van den president, de bede van een vader voor het geluk van zijn kind!

„Luz, ik smee U, laat hem niet aan zijn lot over. Hij is mijn kind, mijn eenige zoon!”

Bij die woorden schoten Luz' oogen vol tranen.

„Voor mij is Frank's geluk van even veel gewicht als voor U, meneer Nor. Ik heb uw zoon zoo lief, als ik nog nooit iemand heb bemind!”

Hij herademde.

„Nu dan, kindlief, waarom heb je dan bezwaar tegen een huwelijk met Frank? Van welken aard zijn je bezwaren, Luz? Zeg mij alles. Je kunt mij vertrouwen als een vader. Alleen als ik weet, welke zorgen en moeilijkheden je hebt, kan ik je helpen.”

Luz staarde eenige oogenblikken hulpeloos voor zich uit.

„Ik vrees,” zei zij toen bedrukt, „dat Frank mij slechts zoo lang zal liefhebben, als hij het gezicht zal missen. Vermoedelijk weet U ook wel, evengoed als ik, dat Frank mij beschouwt als Lise David in geïdealiseerde gestalte!”

Johan Nor was verbaasd over haar scherpzinnigheid. Zij had ontdekt, wat hij zelf allang wist.

„Ik geloof, beste Luz, dat je je noodeloos ongerust en bezorgd maakt. Het is zonder twijfel waar, dat bij Frank zijn fantasie de plaats inneemt van het verloren gezichtsvermogen en dat hij zich in zijn

geest een bepaald beeld van je heeft gevormd, dat hij in jouw persoon de belichaming ziet van al zijn idealen, maar op het eigen oogenblik, dat hij weer zal kunnen zien, zal ook zijn gezichtseinder veranderen. Hij zal dan het rijk van de fantasie voor goed verlaten en tot de werkelijkheid terugkeeren. Dan zal hij jou liefhebben als een werkelijke vrouw en niet als een illusie, als een gestalte, die nu alleen in zijn geest bestaat. Het is mijn innige overtuiging, dat hij je, als hij weer mocht kunnen zien, even vurig zal liefhebben als nu en vermoedelijk nog inniger, want U, Luz, moet iedereen, die U leert kennen, noodzakelijkerwijze ook liefhebben.”

Luz had met volle aandacht geluisterd naar zijn ernstige woorden, maar zij bleef zwijgen.

„Daar komt nog bij,” vervolgde Johan Nor op denzelfden ernstigen toon, „dat het zeer twijfelachtig is, of Frank nog ooit weer zal kunnen zien. Het is mogelijk, zooal niet zeer waarschijnlijk, dat hij zijn leven lang ongelukkig zal blijven en in dat geval zal hij jou nog veel dringender noodig hebben, lieve kind!”

Nor verwachtte geen antwoord van Luz, want hij was er zeker van, dat hij haar had overtuigd.

Daarom verbaasde het hem te meer, dat zij plotseling begon te spreken. De toon van haar stem was zoo afwijzend, dat hij uiterst verwonderd opkeek.

„Ik kan Frank's geluk en het mijne niet op een toevallige omstandigheid opbouwen, meneer Nor,” sprak zij met vaste stem, „overigens ben ik voor mij er nog altijd zoo goed als zeker van, dat hij het gezichtsvermogen terug zal krijgen. Voor dat geval, voor die mogelijkheid wil ik hem en mezelf een groote, droevige teleurstelling besparen. U kunt het mij niet kwalijk nemen, dat ik, zoo- wel in mijn eigen belang als in het zijne, heel ernstig rekening houd met de mogelijkheid, dat zijn liefde voor mij zal ophouden, zoodra hij mij met eigen oogen zal kunnen zien. De kans, dat mijn gezicht, mijn uiterlijke verschijning hem dan bitter zullen tegenvallen, is lang niet denkbeeldig en het gevolg daarvan zou kunnen zijn, dat hij ophield mij nog langer te beminnen, mij nog langer te beschouwen als de ideale vrouw, die hij nu in mijn persoon ziet. En ik zie mij dan ook genoodzaakt, U, hoe zeer, hoe vreeselijk het mij ook spijt, dringend te verzoeken, om Frank's verlangen, met mij te trouwen, niet te willen aanmoedigen. Verbiedt U hem, met mij te trouwen, meneer Nor! Hij is immers geheel en al van U afhankelijk?”

Voor de laatste woorden hadden haar groote inspanning gekost. Zij was doodsbalek geworden.

„Dat is een onmogelijk, een dwaas idee!” zei Johan Nor en hij haalde met moeite adem. „Weet U wel, Luz, dat ik Frank tot nu toe nog nooit iets heb geweigerd, nog nimmer iets heb kunnen weigeren? Dacht U werkelijk, dat het mij nu, in zijn droevigen, ongelukkigen toestand, gemakkelijk zou vallen hem iets te verbieden? En dan nog wel iets zoo belangrijks, iets, waarvan hij het geluk van zijn leven verwacht?!”

Nor zweeg even en trad toen plotseling dicht op haar toe. Hij greep haar bij de arm en hield die stevig omklemd.

(Wordt vervolgd).

Mijn chef

is . . . een vrouw

Gustav Fröhlich heeft als „hartenbreker” in verschillende films veel succes geogst, en daarom blijft men hem de rol van onweerstaanbaar charmeur tegen wie geen vrouw bestand is, blijkbaar graag toebedeelen.

Ook in deze film doet hij deze reputatie eer aan, want al de vrouwelijke employé's van Feerenbach's Bank, waar hij werkzaam is, zijn dol op hem. Ja, zelfs weet hij het hart te veroveren van zijn chef Clarissa, die door haar ondergeschikten en collega's om haar koelheid en gereserveerdheid „Hoogheid” wordt genoemd. Langzamerhand ondooit Clarissa onder den invloed van zijn beminnelijke persoonlijkheid en als Lutz zijn „gouden hart” toont door enkele ridderlijke daden (zooals een kind redden en voor een oud moedertje de koffers naar de trein dragen), dan is Clarissa er van overtuigd, dat ze hem liefheeft, en ze bekent hem dit op een feestavond van de Bank. Het zou al te mooi zijn, wanneer deze twee elkaar nu maar zonder meer „kregen”. Er komt

Gustav Fröhlich en Sybille Smith als Lutz en Clarissa in de film: „Mijn chef is... een vrouw.”

daarom nog iets tusschen. Een zwager van Lutz heeft gespeculeerd met geld van de Bank, dit komt aan het licht en Lutz wordt er van verdacht medeplichtig te zijn. Eindelijk komt zijn onschuld echter aan het licht, hij wordt overgeplaatst, krijgt een betere positie en trouwt natuurlijk met Clarissa.

Deze amusante film, die vooral voor de Gustav Fröhlich bewonderaars veel aantrekkelijks zal hebben, wordt door de Ufa binnenkort in ons land uitgebracht. Sybille Smith speelt de rol van Clarissa, terwijl Albert Florath niet ontbreekt, die de functie vervult van Clarissa's Oom Ferdinand.

Foto's Ufa

Hieronder: Gustav Fröhlich is in deze film als redder opgetreden, hij heeft een kind uit het water gehaald en laat zich daarna door zijn chef in bed stoppen.

Als Clarissa verliefd is, wil ze haar uiterlijk verzorgen. Ze bezoekt dan een vriendin die een parfumeriewinkel heeft. (Op de achtergrond Clarissa).

Hieronder: Julia Serda als Mevr. v. Reckwitz die de bloemen verzorgt welke haar dochter (Clarissa) op haar verjaardag heeft gekregen.

De verovering van

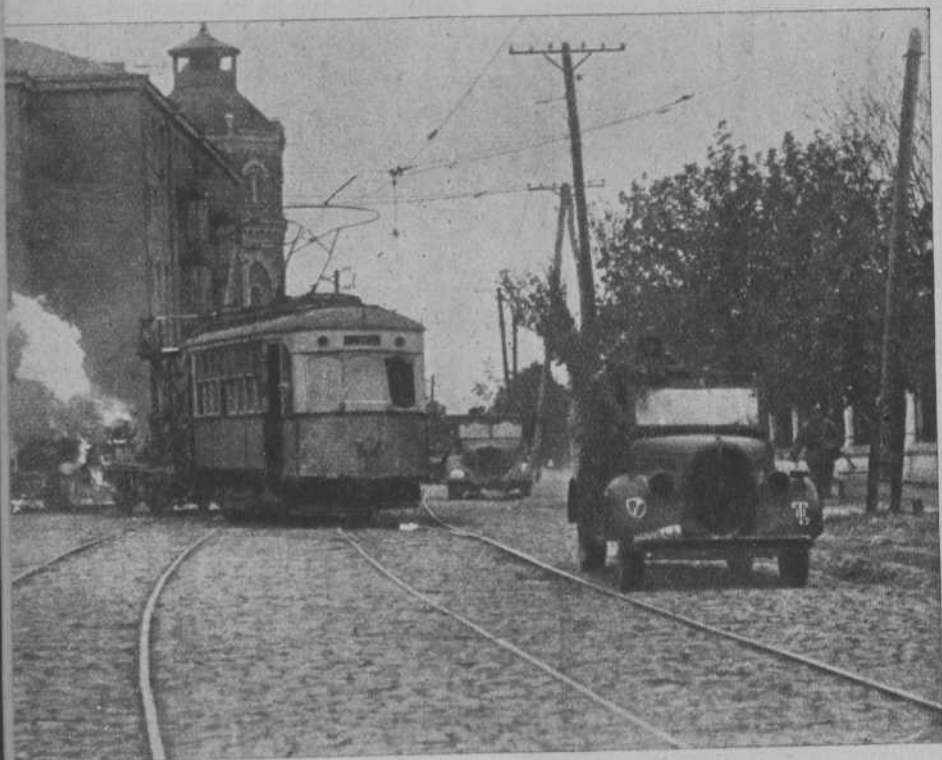
MARIOPOL

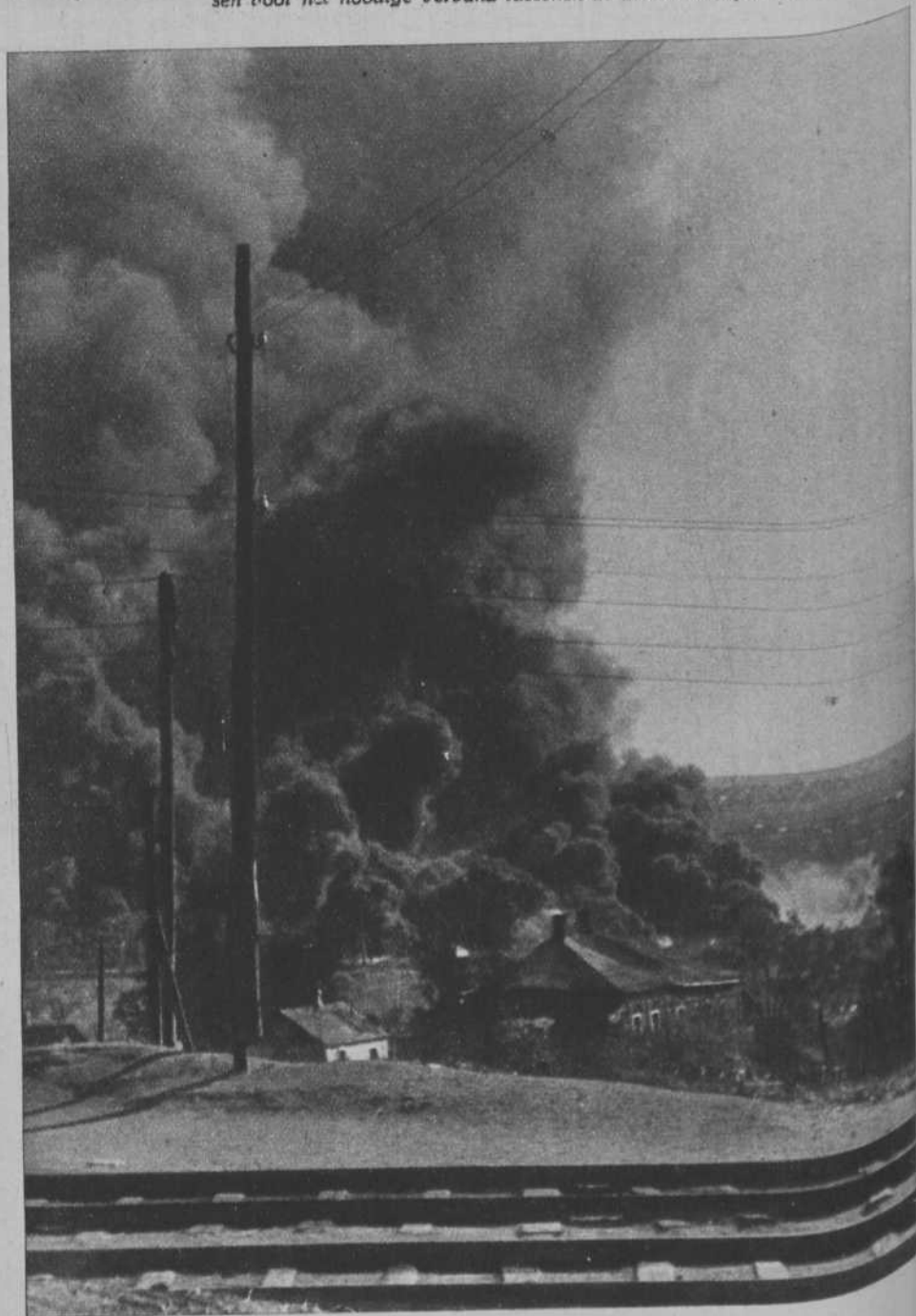
Duitsche tanks in opmarsch tegen de stad Mariopol, die door de bolsjewisten taai werd verdedigd.

Terwijl de opmarsch regelmatig vordert, zorgen op en neer rijdende motor-ordonnansen voor het noodige verband tusschen de diverse troependeelen.

Inderhaast hebben de bolsjewisten nog getracht het oprukken van de Duitschers te vertragen door primitieve barricaden, maar 't heeft hun niets geholpen; de opmarsch gaat onweerstaanbaar voort.

De verdedigers van de stad hebben voor hun aftocht de olietanks in de havenwijk in brand gestoken.

Links: Het is juist tien minuten voor half vier, als de Duitse voorhoede de hoofdstraat van Mariopol bereikt.

Belangrijke haven aan de Zwarte zee

De stad is bereikt. Onder bescherming van een tank gaan infanteristen over tot den aanval op vijandelijke weerstandshaarden.

Rechts boven: In brand geschoten voertuigen van de bolsjewieken getuigen van de nederlaag der verdedigers.

Rechts: Zware artillerie bereidt den aanval voor.

Hieronder: De haven van Mariopol aan de Zwarte Zee, die in Duitse handen is gevallen. Een tankschip van de bolsjewisten werd tijdens de vlucht door een Duitse vliegtuigbom getroffen. Men ziet 't met slagzij liggen.

Foto's Recla-Deutscher Verlag

Hoewel de Japansche vrouw nog niet zoo geëmancipeerd is als haar Westersche zuster, heeft zij toch al tot veel beroepen toegang gekregen. Hier bespieden wij een radio-omroepster aan den arbeid.

Indrukken uit het „land van de rijzende zon“

In deze dagen houdt de wereld meer dan ooit den blik op Japan gericht, het oude „rijk van de rijzende zon“, dat in enkele tientallen jaren een fantastisch snelle aanpassing bij de Westersche beschaving heeft tot stand gebracht.

In 1853 nog was de verschijning van vier Amerikaansche oorlogsschepen voor de kust van Japan voldoende om dit rijk te doen gehoorzamen aan al de wenschen van de Vereenigde Staten, en zelfs in 1904 konden de Vereenigde Staten door een simpel dreigement bereiken, dat Japan de vruchten van zijn overwinning op Rusland slechts voor een heel klein gedeelte mocht plukken. In den vorigen wereldoorlog 1914-1918 mocht Japan zich vergenoegen met een bijrolletje, maar thans geldt dit rijk als een der allermachtigste groote mogendheden.

Wij zouden eenige pagina's noodig hebben om U een oppervlakkige schets te geven van het Japansche land en volk, maar wel kunnen wij U een aantal mooie foto's laten zien, die van verscheidene belangrijke punten van het leven in Japan een levendigen indruk vestigen.

Rechts: Veel meer dan wij houden de Japanners van bloemen en planten, en met de kersenbloesem is de chrysanthemum de meest populaire bloem. De cultuur van deze bloemen heeft een verbazend hoog peil bereikt, en geen Japanner zal een bezoek overslaan aan een der vele chrysanthemum-tentoonstellingen, die elk najaar worden gehouden.

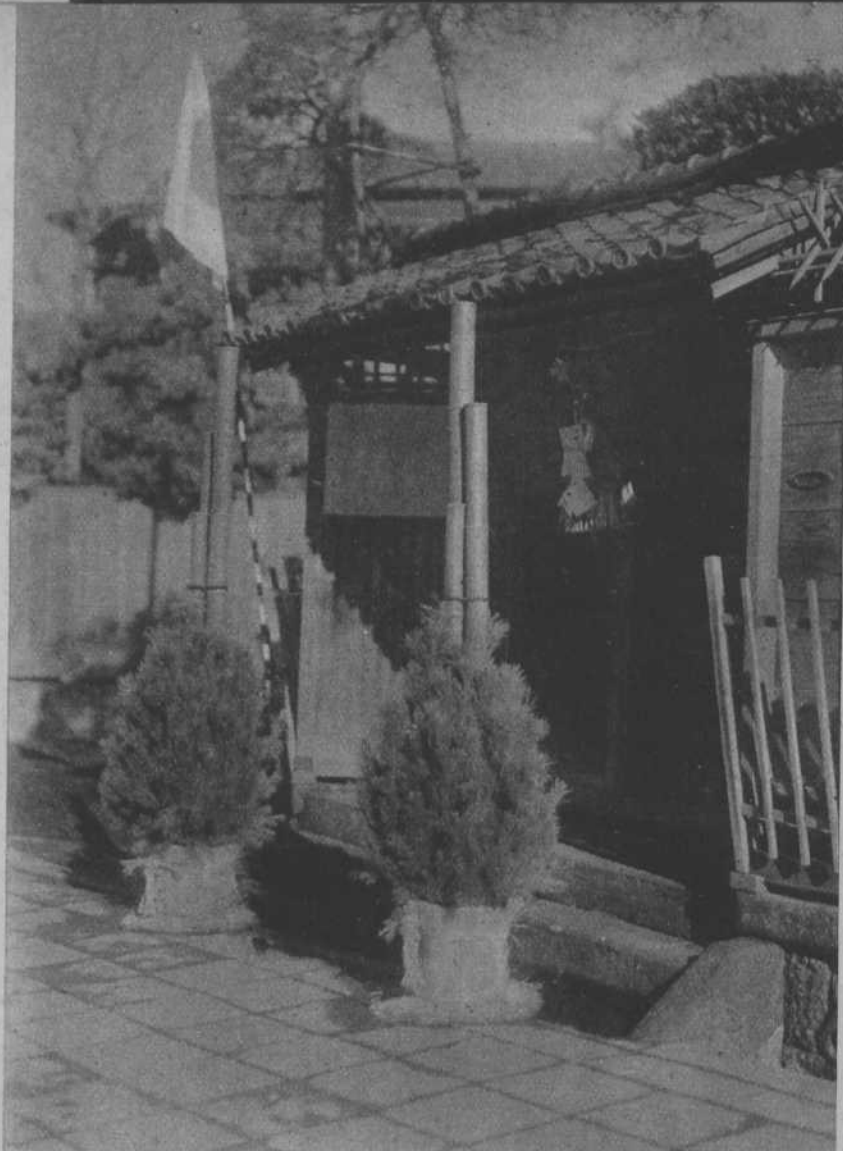
Hieronder: Het onderwijs in Japan is van militairen geest doortrokken. Geen wonder, dat de Japansche soldaat een voortreffelijk vechter is. Hier zien we scholieren bezig met een scherm-oefening.

Sedert 1914 heeft de industrie in Japan zich enorm uitgebreid, en daar zeer veel arbeidskrachten noodig zijn is ook het aantal vrouwelijke arbeiders groot. In de katoenindustrie bijv. vormen de vrouwen 80 % van het aantal arbeiders, in de zijde-industrie zelfs 95 %. De loonen, die voor de mannen reeds zeer laag zijn, bedragen voor de vrouwen de helft van die der mannen. Hierbij moet echter in aanmerking worden genomen, dat de levensstandaard in Japan laag is. Hier zien we een Japansche arbeidster aan 't werk

Zóó is JAPAN

Links: Nieuwjaar is voor de Japanners het voornaamste feest van 't jaar. Het duurt van 1 tot 15 Januari, en wordt zoowel openbaar als in huiselijken kring gevierd. Men geeft elkaar geschenken, houdt feestmaaltijden en brengt bezoeken aan alle kennissen. Voor den ingang van elk huis wordt een versiering aangebracht van pijnboomhout en bamboe, verbonden door touwen van gevlochten stroo. Dit zijn symbolen van kracht en een lang leven.

Het algemeen kledingstuk in Japan voor mannen, vrouwen en kinderen is de kimono. Alleen echter de jonge vrouwen en kinderen ziet men in bonte kleuren gedost. De kleurige zijden stoffen, die de jonge vrouwen dragen, zijn vaak meesterwerken van textielkunst.

Foto's T.P.A. Holland

Links: Evenmin als stoelen, kachels en kasten vindt men in de Japansche huizen ledikanten. De bedden worden op de vloer gespreid. Hier zien we een Japansche moeder haar kroost ter ruste leggen. De „bedden" bestaan uit gewatteerde dekens, zoowel om op te liggen als om toe te dekken. Slaapkamers kent men niet. De bedden worden daar gespreid waar 't zoo uitkomt....

Links onder: Alles wat met eten verband houdt is in Japan anders dan in Europa. De gasten zitten niet op stoelen, maar op lage kussens, en wel zoo, dat zij op hun hielen rusten. Het tafeltje is slechts 20 cm hoog. Vleesch wordt weinig gegeten, wel veel visch. Als groente eet men bamboe-spruiten, lotosstengels en boonen, terwijl voorts rijst op veel menu's voorkomt. De Japanners eten met behulp van houten stokjes in plaats van met mes, lepel en vork.

Hieronder: Japanners hebben een kinderlijken aard en zelfs volwassenen spelen met poppen. De kinderen, zelfs de arme, houden er groote poppenverzamelingen op na, die zij met veel toewijding verzorgen.

Klein geld in overvloed!

Hoe onze pasmunt wordt vervaardigd

Kleingeld in overvloed..... 't klinkt aanlokkelijk in dezen tijd, nu U overal 't refreintje hoort: „Kunt U 't niet passen?” Over dit kleingeldprobleem zou heel wat te vertellen zijn, maar wat men er ook van zegt, één ding is zeker, en wel, dat onze centen, dubbeltjes en kwartjes hoogst actuele artikelen zijn geworden. Daarom nodigen wij U uit met ons een bezoek te brengen aan de RIJSMUNT TE UTRECHT, waar deze geldstukken worden gemaakt. Maar U wilt er wel om denken: handen thuis houden!

In de Rijksmunt te Utrecht worden dagelijks enorme hoeveelheden metaal verwerkt; in de uitgebreide machinehallen wentelen machtige vliegwielen, sist waterdamp en worden roodlichtende metaalplaten uit de ovens gehaald. In den laatsten tijd werden er slechts kwartjes en centen aangemunt, omdat hieraan de grootste behoefte bestaat. Vooral centen! Daarna is de vraag momenteel zoo overheerschend groot, dat men het amper bij kan beenen... de groote voorraad van 1 Augustus 1940, bedragende 7,7 miljoen stuks, is weer geheel „opgeslurpt”.

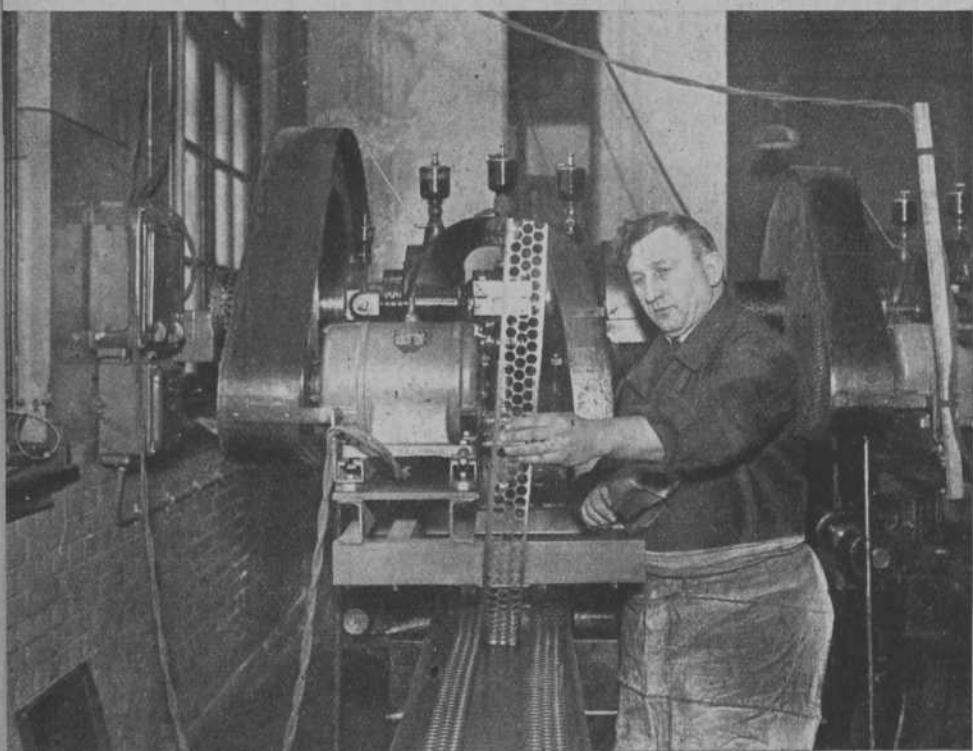

Een miljoen centen per week en even zoveel kwartjes was tot vooreenigen tijd zoo'n beetje de „vaste productie” thans: is dit weer gestegen. Voor dezen maak zijn 150 mensen in de weer! Een elektrische hoogfrequentoven, die voor een „aardig” temperatuurtje zorgt, kreeg in de laatste maanden niets dan oude Indische centen te slikken. Deze munten waren versleten, opgebruikt en in normale tijden waardigde de Munt ook de centen, dubbeltjes en rijksdaalders voor Nederlanders. De oude centen van hun jaartallen van 1800 zooveel, wat hebben ze allemaal niet beleefd! komen na toevoegen van tin en zink uit den oven terug als een „aardig” metaal, die op rood water lijkt. Het is vloeiend, gloeiend brons, dat straks, afgekoeld tot groote staven, zijn reis begint naar de platen. Het metaal wordt daar omgetooverd in gladde platen van een bepaalde dikte.

Een der volgende stappen leidt naar de ponsmachine, waar de munt reeds in haar primitieve vorm ontstaat. De weg naar de eigenlijke cent is dan nog lang, maar het is wel een „aardig” metaal gaan naar de gloeihoof, waar ze in een draaiende trommel (die bloedrood en zelfs van alle kanten 'n goede beurt krijgen. Aan de anderen kant vallen de centen-in-woording met zoogenaamde blanchement. Hier staat het bad op het program, waarbij verschillende zuren een rol spelen. Na in een grootte te zijn „afgedroogd”, belanden de zilveren respectieve koperen cirkeltjes op een sorteerband, waarbij de onvolmaakte munten worden verwijderd. Een speciale machine verzorgt het „randje”... Daarna kan de oververing van de „leege” metalen schijfjes tot ons zoo bekende en vertrouwde centen en kwartjes beginnen. In een ruime hal staan grote zwarte machines, die

den stroom der cirkeltjes verslinden en uitspuwen als: 1 cent... 1 cent... 1 cent... De muntpersen zijn geweldige machines met een „nietig” hart bestaande uit twee stempels, die het nog onbedrukte plaatje in hun midden nemen... kruis- en muntnegatief dalen gelijktijdig neer, houden even vast en... weg ermee; de nieuwe cent is geboren! Het spreekt overigens vanzelf, dat controle in dit bijzondere bedrijf niet vergeten wordt. In de hoek van de munthal ziet men b.v. een groote weegschaal, waarop het gewicht van het binnenkomende metaal met den afgewerkten voorraad munten, wordt vergeleken. Heelemaal nauwkeurig kan dit natuurlijk niet zijn, want „waar gehakt wordt, vallen spaanders”. Het vuil van den vloer in de Munt wordt niet weggegooid, en het afgevalen zilver wordt eruit teruggewonnen. Alles moet in orde zijn! De kwartjes doorloopen denzelfden wordingsweg als de centen, al zijn er natuurlijk wel variaties, omdat het materiaal anders is. Zilver! denkt u, doch dit is een algemeene dwaling, want het zilveragehalte is daarin heusch maar gering. Verder zijn ze gemaakt van gewoon koper... Het is verkeerd te veronderstellen, dat de zilvermunten precies hun metaalwaarde aan zilver presenteren, want dit „waarde-verband” bestaat in geen enkel opzicht. Een staf van schelkundigen is gedurig op de Munt in de weer om metalen te onderzoeken en legeringen samen te stellen. In de transportafdeling wacht een leger van kleine verzegelde zakjes op verzending. Geld is zwaar! Om een klein, met zakjes beladen wagentje voort te duwen, moeten vier mannen aantreden en deze hebben het nog niet eens gemakkelijk! Gouden tientjes en vijftjes worden sedert jaren niet meer vervaardigd. In 1933 werd voor het laatst 24 miljoen gulden aan gouden tientjes in circulatie gebracht. De vijftjes zijn slechts eenmaal vervaardigd. J. S.

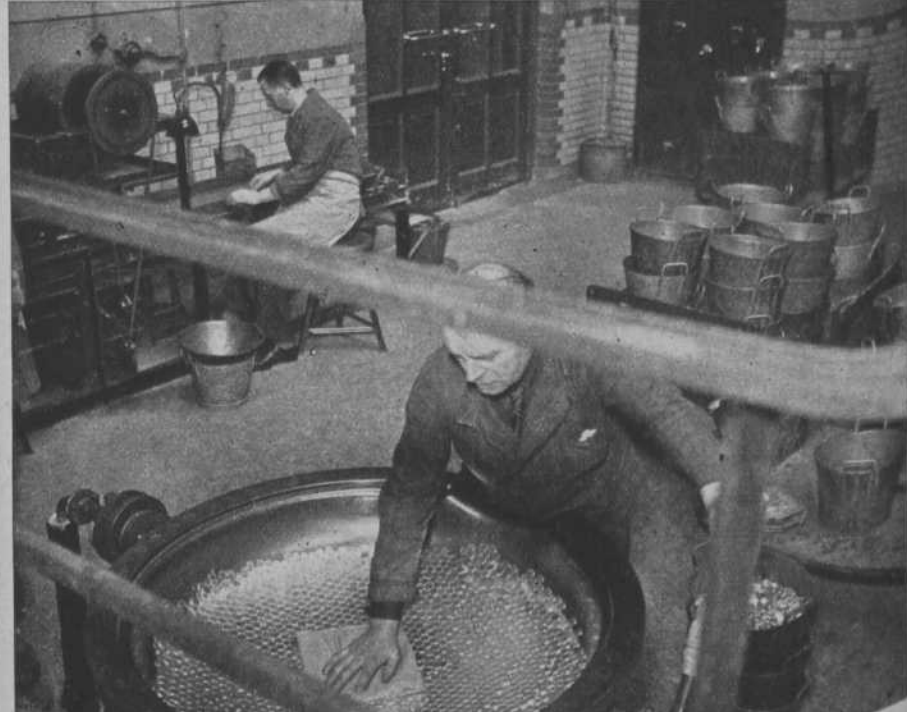
De beginfase van het productieproces van ons geld... als lichtend „water” komt de metaalgeëring uit den hoogfrequentoven in de smeltkroes.

Hier worden de centen in hun „oervorm” gemaakt: de ponsmachine slaat uit lange koperen platen tal van metaalcirkeltjes.

Het geld-in-wording doorloopt verschillende afdelingen, waarbij diverse gloeiovens en baden van bepaalde chemicaliën een rol spelen. Hier ziet men de oogst der kwartjes in de blanchement-afdeling: de glinsterende plaatjes, die nog „gestempeld” moeten worden, zijn door een zuurbad schoongewassen.

In een stoompan met dubbelwand heeft het drogen plaats. De „zilverpracht” wordt schoon gepoetst.

Controle aan den loopenden band. Dit is het „sorteerhoekje”, waar alle halve afgekeurde exemplaren, alvorens naar de muntzaal te gaan, achter gehouden worden. Deze gaan retour naar den smeltoven.

Wegen en nog eens wegen..... hier werkt de controle den heelen dag door. Een kijkje in de expeditieafdeling, waar het geld voor verzending — nauwkeurig in linnen zakjes afgepast — gereed gemaakt wordt om zijn „circulatiereis” te beginnen. Het kleine wagentje op den voorgrond bevat voor f 50.000 aan kwartjes.

In de Munt raakt geen cent zoek, want het systeem der interne controle werkt zeer secuur. Elke muntpers krijgt een bepaald kwantum „plaatjes” toegewogen — zij moet dezelfde hoeveelheid bedrukte munten ook weer terug leveren.

Dit is ook een apart werkje: hier wordt het nog „leege” muntplaatje van het bekende geribbelde randje voorzien.

Foto's De Keyser

De dagelijksche dosis Kruschen Salts

die doet 't Ook voor U!

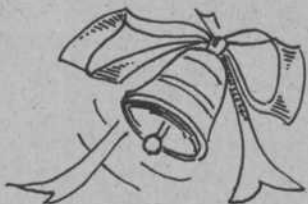
Rheumatiek is 'n sluipende, sloopende kwaal, die ge onder de leden hebt vóór U het weet. — Dat doen kou of tocht, maar ook vocht of een klam kil huis. — De een krijgt deze bezoeking al jong, de ander pas op rijperen leeftijd, maar de oorsprong is in alle gevallen dezelfde: onzuiver bloed. — Kruschen Salts is door zijn samenstelling het bloedzuiverende versterkingsmiddel bij uitnemendheid. — De zes minerale zouten waaruit Kruschen is samengesteld, werken als een tonicum, ze oefenen een actieve, aansporende werking uit op lever, nieren en ingewanden. Reeds bij een kort maar regelmatig gebruik van Kruschen kunt U dat merken: Uw spijsvertering wordt beter, ge voelt U krachtiger, jeugdiger, ook meer fit en... vrij van pijn! Kruschen — het oude beproefde recept sinds 1889. — N.V. Rowntree, A'dam.

KRUSCHEN SALTS

Bij alle Apothekers en Drogisten, 1.47 0.76 0.41.

KERST- NUMMER 1941

De vraag naar het Kerstnummer 1941 is overwel- digend groot geweest.

Thans is de geheele oplaag uitverkocht. Mogelijk heeft de bezorger van dit blad nog enkele exemplaren over. Als U dus nog een exemplaar wilt hebben moet U zich spoedig tot hem wenden.

DE KEUZE

Door Joan Bertaal

Gretchen zat op een rotsblok aan het pad dat zich over de bergen hoog naar boven tot aan den Sonnblickgletscher kronkelde. Diep beneden haar in het dal lag het dorpje waar ze woonde, weggedoken als het ware tegen het geweldige massief van den Groszglockner, wiens met sneeuw bedekte top schitterde in het felle zonlicht. Met de handen om de knieën gevouwen staarde ze naar beneden in het dal, naar het witte kerkje met het kleine torentje en de boerenhofsteden die zich tot op de berghellingen uitstrekten. Ze liet haar blik dwalen over den grooten straatweg die zich in talloze serpentines tot bijna aan den top van den Groszglockner kronkelde, over de donkere sparreboschen op de hellingen en over de alpenweiden, waar de koeien rustig graasden. De klokjes om hun halzen zongen fijne tonen over het land, en klonken door tot de plaats waar zij zat.

Zij stond voor een moeilijke beslissing. Een der vele vakantie-gangers die 's zomers naar 't dorpje kwamen, had haar gevraagd zijn vrouw te worden. Hans Albers heette hij, een vroolijke jongeman misschien een tikje te zorgeloos, te oppervlakkig, maar een prettige kameraad. Hun eerste ontmoeting had plaatsgevonden op een stille alpenweide te midden van hooge rotsen, waar zij bezig was het hooi op hoopen te zetten. Hij was zoo onder de bekoring gekomen van het mooie tafereel, waar het meisje in de bijzondere plaatselijke kleederdracht zoo goed in paste, dat hij gevraagd had haar te mogen fotografeeren. Zij had toegestemd, en toen de opname gemaakt was waren ze nog een poosje blijven praten. Nadien had hij verscheidene malen gelegenheid gevonden haar te ontmoeten, en ten laatste had hij haar zijn liefde bekend en gevraagd met hem te trouwen. Ze had bedenktijd verzocht en hem, nu hij na een maand vakantie naar Weenen terugmoest, verzocht haar op deze plaats te ontmoeten, waar ze hem haar antwoord zou geven.

Veel had ze nagedacht over dit antwoord. Aan de eene kant lokte de groote stad, waar ze slechts eens in haar leven geweest was, maar aan welker bekoring ze zich niet had kunnen onttrekken. Dikwijls droomde ze, als ze alleen door de bergen dwaalde, van de groote warenhuizen, de straten vol menschen, van de theaters en de voortsnellende auto's. En nu kostte het haar maar één woord om deze droom in vervulling te doen gaan. Eén woord slechts, en deze wereld zou zich voor haar openen! Ze zou in een groot huis wonen, midden in de stad, ze zou kleeren kunnen koopen zooveel ze wenschte en in een eigen auto kunnen rijden, kortom, al haar droomen zouden in vervulling gaan, als ze Hans Albers haar jawoord gaf.

Maar hield ze van hem? Herhaaldelijk had ze zichzelf deze vraag de laatste dagen gesteld maar ze kon niet tot klaarheid komen. Hij oefende een zekere bekoring op haar uit en met zijn prettige manieren en onderhoudende gesprekken ver-

schilde hij hemelsbreed met de jongens van het dorp, met hun dikwijls wat ruw aandoende gezegden en stugge aard. Soms echter kwetste hij haar gevoelens met zijn zorgeloze taal, doch slaagde er steeds in met een paar jolige opmerkingen en verontschuldigen haar lichte wrevel te doen verdwijnen. Maar zou dit later zoo blijven? Ze begreep heel goed dat het leven in Weenen hemelsbreed zou verschillen met dat op het dorpje, en hun opvoeding was zoo verschillend geweest! Zou ze zich kunnen aanpassen, of zou ze spoedig terugverlangen naar het kleine plaatsje daar beneden in het dal waar ze haar heele leven had doorgebracht?

Een schaduw op het voetpad stoorde haar in haar overpeinzingen en een stem riep:

„Zoo diep in gedachten verzonken Gretchen dat je me niet hoorde aankomen?”

Ze keek op, zag Hans Albers vóór zich staan, glimlachte en knikte toestemmend.

Hij zette zich op het rotsblok naast haar neder, en een poos zwegen beiden. De klokjes van de koeien klingelden langs de berghelling, en een herdersjongen jodelde zijn vreugde uit.

„Hoe mooi is mijn land,” zei Gretchen, „ik zal het erg missen als ik hier wegga.”

„Dus je bent besloten mijn vrouw te worden,” zei Hans blij.

Zij schudde haar hoofd en zei: „Het valt me zoo moeilijk nu al een beslissing te nemen, het zal zoo'n groote verandering voor me zijn. Zal ik aan het leven in de groote stad kunnen wennen, en niet spoedig terugverlangen naar de bergen en het wijde land? En dan, we kennen elkaar nog maar zoo kort, we weten zoo weinig van elkaar.”

„Och kom,” zei Hans, „je past je gauw aan aan het leven daarginds, en we kunnen immers elk jaar onze vakantie hier doorbrengen. Ik hou zoo veel van je, en jij toch ook wel een beetje van mij, is het niet?” Hij greep haar hand, en keek haar diep in de oogen.

Nog steeds weifelend zag ze hem aan. Hield ze werkelijk genoeg van hem om hem te volgen, en zou zijn liefde niet verflauwen als na eenigen tijd het nieuwe van hun omgang af was, het verschil in opvoeding steeds meer naar voren zou treden? Het geluid van naderende voetstappen deed haar snel haar hand terugtrekken, maar niet zoo vlug of de naderende man zag het.

Hij was gekleed in de dracht der bergbewoners van die streek, en droeg een pikhouweel en een bergtouw over de schouders. Zijn blik verstrakte toen hij haar herkende, en haar een droevig verbaasde blik toewendend groette hij terwijl hij passeerde.

Gretchen zag hem na, ze begreep wat hij voelen moest, want ze wist dat hij haar liefhad, en tot voor korten tijd had hij een groote plaats in haar gedachten ingenomen.

„Wat was dat voor een kerel?” vroeg Hans, geërgerd door de onderbreking. „Wat keek die vent je eigenaardig aan.”

Wat zegt de man
die het weten kan?

Br... wat een hondenweer! Morgen ben ik snip-verkouden.

Hondenweer! Wybert-weer bedoelt U. Die man binnen krijgt het nu druk.

Ja meneer, voorkomen is beter dan genezen... Er zijn heel wat griepgevallen.

Als Uw buurman hoest, bescherm U dan direct met Wybert-tabletten.

Alleen in origineele blauwe doozen à 25, 35 en 60 cent.

Er zijn kapers op de kust!

Men tracht ledige potten van de Mij. „De Betuwe” op te kopen, teneinde deze te gebruiken voor andere doeleinden. Dat wilt U toch niet? De Mij „De Betuwe” komt toch al potten tekort... en de glasfabrieken kunnen dit tekort niet aanvullen! Daarom hebben wij moeten instellen: alléén dan levert de kruidenier onze jamsinpotten, wanneer de huisvrouw een ledige pot met sluiting van de Mij. „De Betuwe” afgeeft!

Helpt daarom „De Betuwe” aan ledige potten met sluiting... dan helpt U Uzelf aan fijne, verpakte jam!

MIJ. *De Betuwe* TIEL

ENSAID helpt U tijd, geld en punten besparen!

speciale machtiging

Deze zegels worden aan ons uitbetaald. Totaal dus 35 cent. En geen bon inzenden doch vermeldt 408.

Dames en meisjes

maakt nu thuis zelf uw kleding

Zendt onderstaande bon en 30 ct. postz. (4 x 7 1/2 cent of 10 x 3 cents postzegels) aan ENSAID-instituut Tolsteegsingel 54 Utrecht, en wij zenden U een mooi boek met 100 maten en modellen en 'n gratis apparaat om U te laten zien, hoe gemakkelijk U THUIS ZELF alle kleding kunt maken en vermaken.

Doet de zegels IN een envelop met deze bon of plakt ze OP een briefkaart zoals hiernaast voorbeeld.

BON 408

Naam:
Straatnaam: (str. no.)
te

"CLINGELINGETJES"

WEEKPRAATJE VAN CLINGE DOORENBOS

FIETSDIEFSTAL- VERHINDERINGS- MOGELIJKHEDEN.

In dit tijdsbestek, waarin de fiets zich zelf meerdere malen overtreft, waarin de achter-binnenband méér waard is dan in gewone tijden een compleet luxe-rijwiel inclusief zadeltaschje, oliespuitje en fietspet samen, in dit tijdsbestek, waarin het aantal fietsendieven omgekeerd evenredig is aan het kwantum nieuw gefabriceerde banden en waarin de stem van het geweten bij vele lieden zóó heesch is, dat zij zelfs door den eigenaar zelf niet meer wordt gehoord, worden de fietsen gestolen met hetzelfde gemak, waarmee wij vroeger de geschraapte worteltjes tusschen de handen van de schrapende keukenprinses wegtooverden. Bij die worteltjes hinderde dat niet, want het aantal gestolen exemplaren werd automatisch „aangevuld” door hetzelfde aantal, dat door een der andere huisgenooten minder werd gegeten, maar bij een fiets is het erger, is de strop *dubbel*: je bent hem niet alleen kwijt, maar: hoe krijg je een andere?

„Méépikken” zult U zeggen. Maar een dergelijk advies past niet in deze kolommen en het is trouwens een zéér voor de hand liggend advies.

Ook ik krabde mijnen schedel.
Ook ik brak mij mijnen kop:
Hoe los ik het brandend vraagstuk
Van de swijntjesjagers op?
’k Gaf al vaker mijn ideetjes
Ter bestrijding van het kwaad.
Die mischien wel kunnen leiden
Tot een gunstig resultaat.

Ik zoek het niet in zware sloten en kettingen; U hebt in ditzelfde nummer al kunnen lezen, wat die in het algemeen waard zijn als er een handige liefhebber komt opdagen; het spreekwoord: *al is de leugen nóg zóó snel, de waarheid achterhaalt hem*

wel kunnen we gemakkelijk van een broertje voorzien: *al is het fietsslot nóg zóó goed, de fietsdief weet wel hoe het moet*. Nee, ik zoek het in iets anders:

Hier heb ik om te beginnen
Al een heel geschikt idee:
Neem een tweedehandsch, flink anker
Per bagagedrager mee.
’t Moet een stevig exemplaar zijn.
Niet te prutsig, niet te klein:
Ongeveer twee duizend kilo
Zal zóówat voldoende zijn.
Ze zijn makkelijk te krijgen
Van een afgekeurde schuit:
Gooi, als U Uw rijwiel neerzet,
Kalm Uw ankerketting uit.
Of hang aan het stuur een briefje
Met in duidelijke taal:
’k Heb hem zelf gegapt, collega.
Wees sportief, collegiaal.
Of probeer het met beleefdheid
En hang er een briefje bij:
Zeer geachte Heer, dit rijwiel,
Is oorspronkelijk van mij.
Mocht het zadel U te hoog zijn,
Dan brengt U dat ongemak.
Wacht dus even tot ik ’r ug ben.
’k Heb een sleutel in mijn zak.
U kunt op ’t gevoel gaan werken
En op ’s dieven medelij:
Beste Dief! Het is mijn laatste,
Gap een fiets, maar niet van mij.
Of — U bouwt een gapvrij rijwiel.
Dat geheel uitneembaar is
En zóódoende en voldoende
Afdoend’ onvervreemdbaar is.
De pedalen in Uw broekzak.
Ketting aan ’t horloge vast.
’t Stuur komt achter op Uw schouders.
Waar het nèt precies op past.
Laat de lucht los uit de banden.
Neem dezelve van het wiel.
In Uw beide vestjessakjes.
Links en rechts, komt een ventiel.
Schroef de spaken uit de velgen.
Bind ze samen als bouquet
En verstopt Uw zadeltaschje
Onder hoedje, hoed of pet.
Hang het zadel aan twee riemen.
Nèt alsof U er op zát,
Tusschen Uwe beide beenen.
Loop er zóó mee door de stad.
’t Vóór- en achter-spatbord legt U
Overlangs langs kuit of scheen;
Juist bij ietwat kramme beenen
Past het er patent om heen.
En de plaats voor ’t achterlichtje
Duidt zich automatisch aan:
Het moet zitten, waar de meester
Vroeger wel eens op wou slaan.
Hang tot slot Uw slotjessleutel
Aan een gaatje in Uw oor,
En geén fietsoekleptomanen
Gaan er met Uw fiets vandoor.

Wordt Uw fiets tóch nog gestolen.
Toen Uw altruïst gemoed:
Denk eens aan, wat een genoege
Het den swijntjesjager doet!
Gun Uw medemenschen óók wat.
Leg U néder bij Uw strop.
En wees blij: het was geen tandem
Met Uw vrouw er achterop.

Kan ik U helpen?

Vrager te D. — U wilt een leuke naam voor een „Ping Pong” club weten?

Tik-tak of de **Tafelridders** of **Sla-raak** of **Rikketik** of **Rikketikketikketik** of **Kijkuit** of **Vangop** of **Gracieu** of **Vice-Versa** of **Heen en Weer** of **Hercules** of **Weermis** of iets anders.

Grenadier te B. — Als er in Bostel geen is, zal er toch in elk geval in den Bosch wel een zijn; daar kunt U ook het andere gevraagde adres te weten komen.

G. S. — Hij heeft bij het afscheid beloofd, het éérs te zullen schrijven; U kunt dus niets anders doen dan afwachten; U hebt trouwens niet eens zijn nieuwe adres. Als hij er prijs op stelt, de kennismaking voort te zetten, zal hij zich zeker melden en in het tegenovergestelde geval zult U de idylle als geëindigd moeten beschouwen.

T. L. te M. — Dat hangt heelmaal van uw karakter af. Als U vast in uw schoenen staat en zeker weet, dat een meisje U niet te veel van uw studie zal afleiden, lijkt het mij niet ongeschikt; maar in het tegenovergestelde geval is het natuurlijk beter, dat U eerst uw héele hart aan de studie wijdt en daarna hetzelfde doet ten opzichte van het meisje.

Wispelturig te G. — Telkens als U een meisje leuk vindt en met haar afgesproken hebt om met haar naar de bioscoop te gaan, hebt U er spijt van, omdat U dan weer een ander meisje ziet, dat U nóg leuker vindt en soms zelfs spreekt U met twee meisjes tegelijk af voor één avond. U zit dan in de put en vindt U zelf niet eerlijk. U bent 21 jaar. Wat U moet doen?

Met twee meisjes voor één avond afspreken is inderdaad niet „eerlijk”, tenzij U het haar eerlijk zegt: Annie, jij mag dan van half zeven tot negen met me uit, maar dan moet je weg, want van negen tot half twaalf mag Corrie. Als Annie en Corrie daarmee accoord gaan, is alles in orde. Wat de solo-meisjes betreft, ik bedoel de uitverkorenen voor een

completen avond, me dunkt, dat is zoo erg niet, als U haar maar niet laat merken, dat U spijt van uw keus hebt en haar dus voor de volle 100 % van U laat genieten.

Zoo zal uw wispelturigheid wellicht met de jaren uitslijten; laten wij hopen, dat zij geheel verdwenen is, als U de definitieve uitverkorene Uws harten ontmoet, want dan wordt het moeilijker. En denk eens aan nóg een stap verder: Verbeeld U, dat de ambtenaar van den Burgerlijken Stand U vraagt: wat is daarop Uw antwoord, en dat U zegt: ik heb op weg hier naar toe een ander gezien, die ik toch eigenlijk maar liever heb! Dat zou technische bezwaren met zich mee brengen, ongerekend de kans, dat de ring de nieuweling te nauw of te wijd zou zijn.

Bedwing Uw wispelturigheid.

En anders wordt het huilen.

Want meisjes zijn geen knikkers, die Je onderling kunt ruilen.

Ruzie. — Egoïsme en jalouzie zijn ieder apart al onheilbrengende eigenschappen, dus als ze in één persoon vereenigd zijn, wordt het dubbel moeilijk, zooals U trouwens al gemerkt hebt.

Het beste lijkt het mij, dat U hem eens rustig, maar beslist aan zijn verstand brengt, dat het op deze manier niet verder kan gaan; dat U hem een bepaalde proeftijd voorstelt en dat U zich, als het resultaat daarvan niet bevredigend is, terugtrekt. Eénige zoontjes moeten dikwijls véél leeren, voordat zij geschikt zijn voor de samenleving.

Sterretje te E. — Als hij zijn ouders niet tot andere gedachten kan brengen, zult U moeten wachten tot hij zelfstandig is.

B 6 te K. — Er is niets tegen te doen, U moet tegen die plagerijtjes kunnen, wat U des te gemakkelijker moet vallen nu U weet, dat hij er eigenlijk niets van meent. Maakt hij het te bont, zeg het hem dan maar gerust eens.

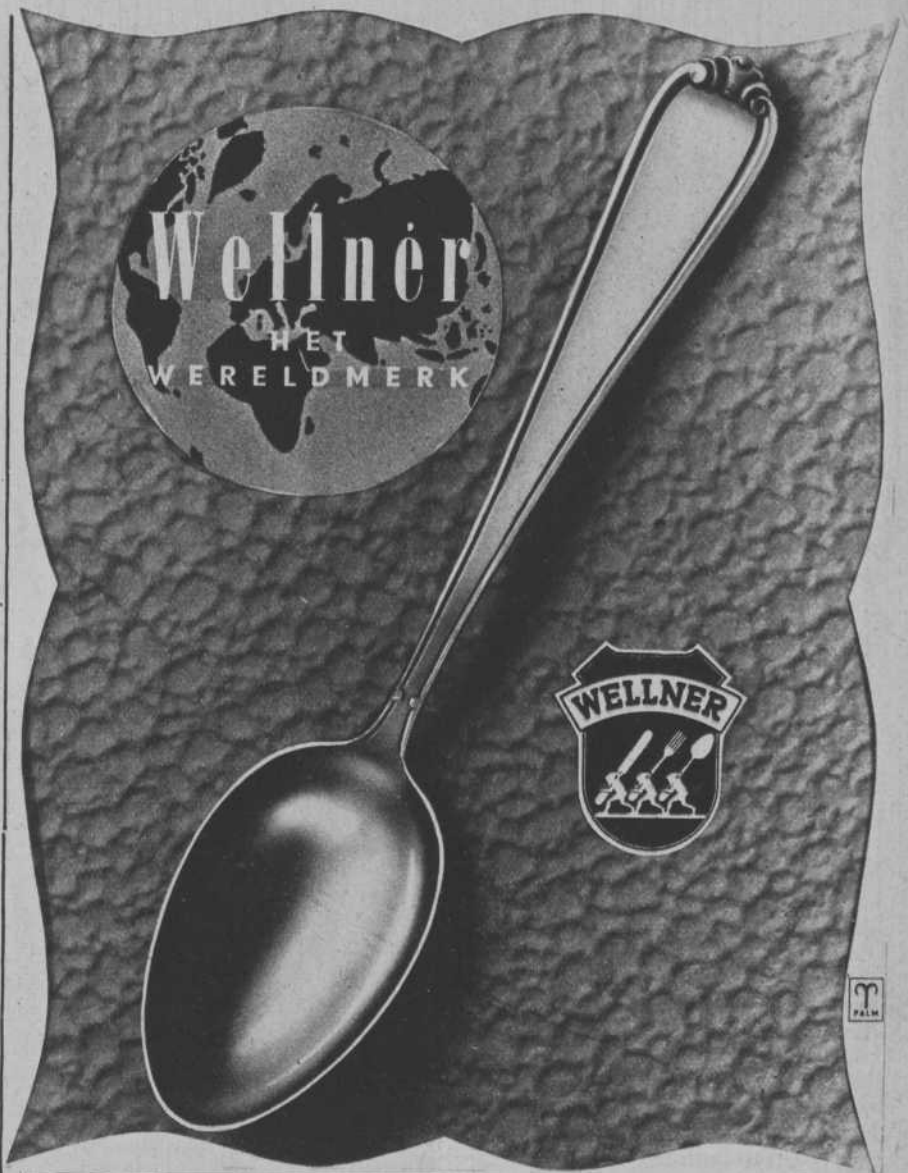
X. te J. — Uw brief getuigt, dat U, ondanks Uw 17 jaar, iemand van degelijke opvattingen bent en dat U zich in het gelukkige bezit van verantwoordelijkheidsgevoel moogt verheugen.

Ik begrijp Uw gevoelens volkomen en ik geloof niet, dat U verkeerd doet, als U er aan toegeeft; maar als U dat doet, moet U zich zelf eerst plechtig beloven, dat U zich zult blijven gedragen, zooals dat een correct jongmensch betaamt. Met de noodige wilskracht zult U hierin zeker slagen, duizenden vóór U hebben het óók klaargespeeld.

Het Duo te B. — U kunt uw verlegen dansridders gerust vragen, of zij U even naar huis willen begeleiden; de verduisteringsvoorschriften maken uw vraag even logisch als makkelijk.

Door verminderde plaatsruimte moet een deel der vragen per brief worden beantwoord; behalve motto of schuilnaam is duidelijke naam- en adresvermelding dus gewenscht. Het insluiten van een postzegel voor antwoord wordt gewaardeerd, doch is niet noodzakelijk en voor die 7½ cent wordt niet het recht gekocht op een antwoord; als van ouds zullen zooveel mogelijk vraagsters en vragers geholpen worden. Adres: Clinge Doorenbos, Bussum

Correspondentiebemiddeling is vervallen

In Holland staat een huis...

Een oud huis is het aan de N. Z. Voorburgwal, waarin Jacobus Cornelis Boldoot in den jare 1789 door den Amsterdamschen magistraat werd „gepermitteert om zyn winkel met primo May te mogen openen ...”

Dáár stond de bakermat van Boldoot:

dáár werd de eerste Boldoot Eau de Cologne gedistilleerd ... de Eau de Cologne, die - welke tijden van overvloed of van beperking men ook doormaakte - immerdoor kon blijven bogen op éénzelfde unieke kwaliteit... onveranderd in al die 152 jaren.

Eau de Cologne
Boldoot

De aankomst van de Sint uit Spanje.

Straks rijdt hij de stad door.....

St. Nicolaas bij den Nederlandschen Volksdienst

Een bezoek aan Enschede en Borne

Sint Nicolaas is de laatste jaren minder mild met zijn gaven geweest, dan eertijds het geval was. De financiële omstandigheden in vele gezinnen waren daarvan de oorzaak en ditmaal oefenden de oorlogsomstandigheden een extra belemmerenden invloed uit bovendien. Chocolade suikerwerk, boterletter en speculaas waren niet te krijgen en het geld kon in tal van gezinnen voor betere dingen besteed worden, dan voor geschenken.

Het gevolg was dat in vele, vele, met hooggespannen verwachtingen neergezette klompjes van kinderen geen enkel geschenk terecht zou zijn gekomen, indien niet de Nederlandsche Volks-Dienst begrepen had, dat hier een taak voor hem was weggelegd. Met vreugde werd het werk dat hier verricht moest worden, ter hand genomen en op 6 December kwam de Sint met zijn zwarten knecht in Enschede en in Borne op bezoek.

In beide plaatsen bestond van de zijde van de jeugd zeer groote belangstelling voor den hoogen gast, die onder meer begroet werd door verscheidene autoriteiten.

Geconstateerd mag worden dat er ondanks de distributie goed voor de kinderen was gezorgd. Zij werden

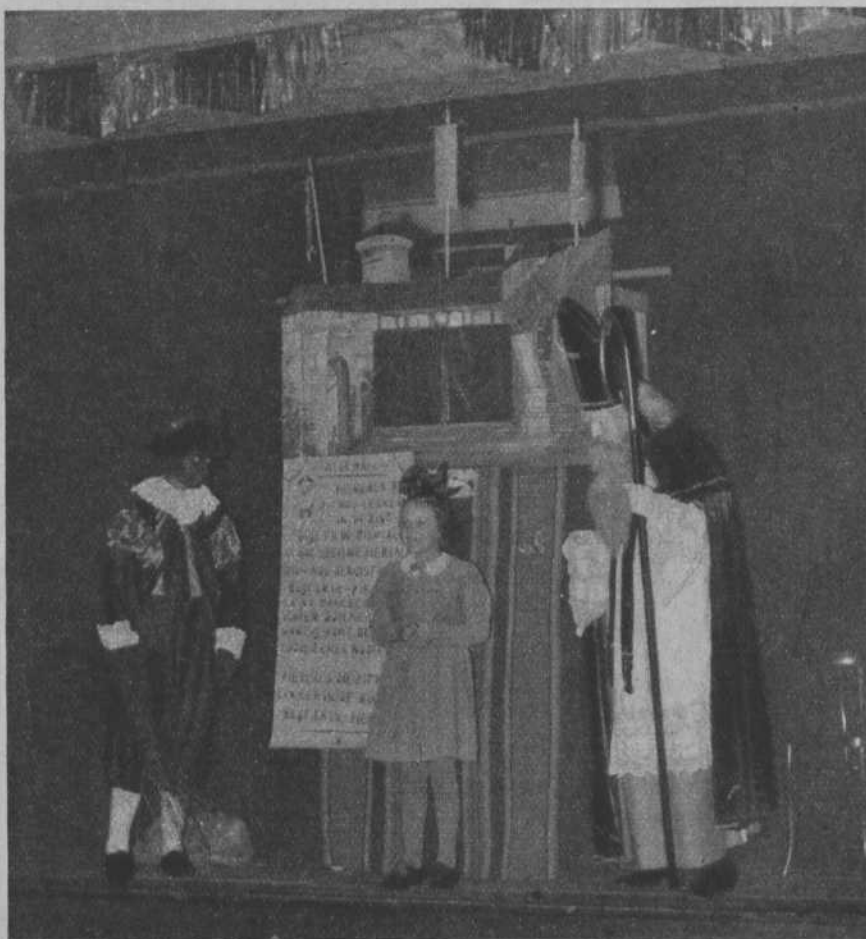
gul onthaald en niemand ging naar huis toe zonder geschenken die met vreugde in ontvangst werden genomen. Ook de ouders van de kinderen kregen evenwel een prettige verrassing en wel een waardebon van f 1.— welke door Winterhulp beschikbaar was gesteld.

Voorts wanneer dezen middag allerlei attracties en natuurlijk hebben de Enschedesche zoowel als de Bornsche jeugd uit volle borst de oude Sinterklaas versjes gezongen. Er heerschte een prettige sfeer en de Nederlandsche Volksdienst kan dan ook met voldoening terugzien op wat hij hier gepresteerd heeft.

Wat voor velen een mislukte Sint Nicolaas dreigde te worden, is in een dag veranderd die nog lang zal heugen. Juist omdat vele ouderen met leed in het hart hun kinderen niet konden geven, wat zij gaarne gegeven zouden hebben, waren de geschenken van den Ned. Volksdienst dubbel welkom!

Onze fotograaf was zoowel in Enschede, als in Borne aanwezig en aan zijn camera ontsnapten de aardigste momentjes niet. Men ziet duidelijk, hoe de jeugd genoten heeft!

B.

Links: Een meisje zingt voor den gast een welkomstliedje.....

Sinterklaas te midden der jeugd, die werd onthaald op heerlijke chocolademelk met speculaas!

Ook de Sint en zijn knecht waren vol aandacht voor de poppenkast.

Foto's A. J. Brusse

Wees zuinig

met wat U hebt...

OOK MET UW BRANDSTOF

Zorg dat niets van de kostelijke warmte verloren kan gaan. Daarvoor is noodig dat Uw kachel, haard of centrale verwarming prima in orde is en Uw schoorsteen grondig is geveegd. Wanneer dit nog niet gebeurd is, laat het dan alsnog door een vakman doen. 't Is zaak om van 't begin af aan alle warmte te krijgen, waar Uw rantsoen U recht op geeft. Raadpleeg daarom de binnenkort verschijnende brochure „Zuinig verwarmen en verlichten”

HUISVROU! ZORG DAT ALLES WAT U HEBT EN KRIJGT ZOO ZUINIG EN ZOO DOELMATIC MOGELIJK WORDT GEBRUIKT. Alleen dan hebt U er het meeste profijt van!

Het Departement van Handel, Nijverheid

en Scheepvaart streeft in samenwerking met de Rijksbureaux en het Centraal Distributiekantoor naar een billijke verdeling der goederen en tracht prijsopdrijving tegen te gaan. Laten wij van onzen kant alles doen om deze taak te verlichten. Laten wij ons instellen op de zuinigheid die wij zouden betrachten, wanneer wij wisten, dat alles wat wij thans hebben niet meer te vervangen, niet meer aan te vullen en niet meer te repareren zou zijn.

HAAL ZOOVEEL MOGELIJK UIT UW VOEDING, GEBRUIK UW KLEEDING, UW BRANDSTOFFEN EN UW HUISRAAD ZOO DOELMATIC MOGELIJK.

U bevoordeelt er U zelf in de eerste plaats mee!

Vraag gratis toezending van de brochure „NUTTIGE WENKEN” met 1001 praktische adviezen op allerlei gebied. De oplossing van vele problemen voor de huisvrouw in oorlogstijd.

COUPON

Aan den Econ. Voorlichtingsdienst van het Dep. van Handel, Nijverheid en Scheepvaart. Rijnstraat 24, Den Haag.

U gelieve mij de brochure „NUTTIGE WENKEN” gratis te zenden:

NAAM:

ADRES:

PLAATS:

(a.v.p. in blokletters invullen)

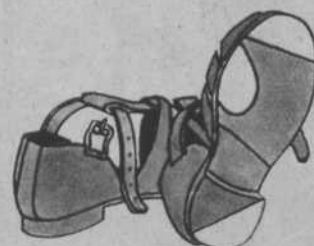
NUTTIGE WENKEN

Gooi Uw naai-afval niet weg. Bewaar het in een zak, het kan nog zeer goed te pas komen voor verband, reparaties, vulling van kussens enz.

Pas op voor vlekken. Leg bij de kinderen een stuk papier onder het bord. Hoe minder vlekken in het tafelkleed, des te minder zeep hebt U nodig.

Bestel geen heele zolen maar laat Uw schoenreparateur beslissen of U met teen-, hak- en balstukken kunt volstaan.

PRENT DIT TEEKEN IN UW GEHEUGEN! U ZULT HET MEER ZIEN.

U hebt het in de hand.

Een goed uiterlijk is een kostbaar bezit. En als voor alle kostbaarheden geldt ook hier: oppassen!

Met de EL-GONDA cosmetica is het kostbare bezit Uwer schoonheid veilig!

Deze heerlijk-geparfumeerde producten voldoen aan de strengste eischen van wetenschappelijke schoonheidsverzorging.

EL-GONDA shampoo, toilet- en haardroogpoeder, badzout en poeder, bevatten bovendien vitamine F - voor het behoud van een gezonde en fraaie huid.

EL-GONDA

VOOR SCHOONHEID EN CHARME

FABRIKAAT DER EL-GONDA N.V. ENSCHEDE

Wat een goeie foto..!

... en dat binnenshuis

Och kom!
Fotografeeren is toch zóó
eenvoudig, zelfs binnens-
huis met

Gevaert

ROLFILMS

Leugen of Waarheid?

(Slot)

Hij overhandigde het schilderijtje haar eigendom en vroeg haar, of alles aanwezig was. Zij maakte den inventaris op en kwam tot de ontdekking, dat zij nog verschillende onderdeelen van haar schilderkist miste, waarop Henk een tweeden duik maakte en na eenig gewurm de rest opvischte. Zij bedankte hem met een lokkende glimlach en een coquet oogenspelletje. Daarna opende zij een sigarettenkoker en vroeg hem om vuur, hetgeen Henk haar niet weigerde. Waarop zij hem eenige opmerkingen toevoegde betreffende de teekenfilm, welke zij zoo juist hadden bewonderd. Henk was genoodzaakt daarop te antwoorden en op dat oogenblik werd hij ontdekt door mevrouw van Tegelen, die in gezelschap van haar man was en een loge bezette. Mevrouw van Tegelen was groot en dik en zwaar, mollig en rond. Er was niets hoekigs aan haar. Behalve haar tong. Die was zoo scherp als een boor. Zij stootte ietwat opgewonden haar man aan en wees met een vinnig hoofdknikje in Henk's richting. De heer van Tegelen keek even, doch zag niets bijzonders. Wel zag hij Henk, doch hij trachtte niet iets te ontdekken, dat anderen belang kon inboezemen. Mevrouw van Tegelen was een vriendin van Liesje's moeder. Henk had haar wel eens ontmoet. Het toch niet onaardige meisje naast Henk, dat klaarblijkelijk ook alleen was, maakte een opmerking over den lachwekkenden ouden heer, die eender hoofdrollen in de teekenfilm had gespeeld en een figuur had als een mislukten tulband. Henk moest er om lachen en voor een vreemde moet het wel geleken hebben, dat Henk en het meisje geen vreemden voor elkaar waren.

Mevrouw van Tegelen's tong was al aan den arbeid getogen. Zij zeide niet te kunnen begrijpen, hoe iemand als Henk er toe kwam iets zoo gemeens uit te halen. En dat meisje was ook niet veel zaaks. Haar mond leek wel het achterlicht van een gloednieuwe Buick. Dat was toch zeker wel een reden, om Liesje eens ernstig te waarschuwen. Het was volkomen onverklaarbaar, dat Henk, die zulk een lief meisje had, in het geheim nog omgang had met zoo'n nest, dat aan elkaar hing van filmster-allures. En als Liesje weigerde de ernst van dit geval in te zien, dan was het toch zaak, dat Liesje's moeder er voor zorgde, dat het lieve kind onmiddellijk de relatie met zoo'n boemelbaron verbrak. De heer van Tegelen had, dit zij tot zijn rechtvaardiging gezegd, aanvankelijk niet de minste interesse voor de door zijn vrouw opgehangen redenatiën, doch naarmate zij zich langeren tijd bezig hield met het zich uitputten in gloeiende woorden van afkeuring en verontwaardiging, kon hij niet nalaten eenige belangstelling te gaan toonen.

De heer van Tegelen, ofschoon zelf niet jong meer en gelouterd door de gevolgen, welke vaak onbeduidende zaken dank zij de onbarmhartige tong zijner wederhelft na zich hadden gesleept, was evenwel niet bereid voetstoots aan te nemen, dat

Henk op infame wijze zijn liefde voor Liesje met zooveel élan verguisde. Tevergeefs trachtte hij olie op de golven te werpen en het mocht een geluk heeten, dat juist de lichten uitgingen en de tweede helft der voorstelling een aanvang nam, daar anders de loge herschappen zou zijn tot het tooneel van een weliswaar niet bloedige, doch zeker heftige en beroeringwekkende echtelijke strijd.

„De Paradijsvogel” bevoer de zeeën en menig piraat beet in het zand, of liever: in het water. Groote schatten werden vergaard, gestolen en weer teruggevonden. Bloed dreef op de golven en menig eerlijk man werd het deerniswekkende slachtoffer der zeeschulmers. Het recht overwon tenslotte en de schrik der kapers werd een getrouw echtgenoot. Hij beloofde bovendien gedurende zijn verdere leven af te zien van elk contact met de struikrovers der oceanen. En zij leefden lang en gelukkig.

En terwijl zij daarmee bezig waren — dat schijnt de menschheid overigens maar weinig te interesseeren, want een film houdt altijd op, als de held en de heldin gelukkig beginnen te leven — verliet Henk in volkomen onwetendheid vlak achter het staalkaartje de bioscoop.

De oogen van Mevrouw van Tegelen, overvloeiend van afkeuring, afkeer en medelijden, bestemd voor Liesje, waren op zijn rug gericht. De heer van Tegelen trachtte de aandacht zijner vrouw af te leiden, doch hij had even goed kunnen probeeren een schoorsteen te vegen met een tandenborstel. En tenslotte legde hij zich er verstandigheidshalve bij neer, dat zijn echtgenoot niet ophield blijk te geven van haar woordenrijke gramschap.

Den volgenden dag, vóórdat het uur was aangebroken, waarop men volgens de regelen der etiquette zich kan veroorloven een bezoek te brengen, maakte mevrouw van Tegelen ongeduldig haar opwachting bij Liesje's moeder. Men vergaf mij de minder vriendelijke vergelijking, maar mevrouw van Tegelen geleek een broedsche kip, die men bedreigde met diefstal harer eieren. Liesje's moeder maakte zich inderhaast toonbaar en liet haar bezoekerster in het salon. Liesje's moeder kreeg niet eens de gelegenheid een kop koffie aan te bieden. Mevrouw van Tegelen zei:

„Nu moet je toch eens raden, wien ik gisteravond in de bioscoop heb gezien!”

Haar gezicht had een uitdrukking, alsof zij op het punt stond een vliegtuigbom te laten vallen.

Liesje's moeder was verwonderd, benieuwd, toch tegelijkertijd be kroop haar een angstig voor gevoel.

„Hoe kan ik dat nu weten?” vroeg zij. Mevrouw van Tegelen keek, alsof zij dat een heel domme opmerking vond. Zij richtte haar doordringenden blik op haar vriendin.

„Henk!” verklaarde zij. De bom explodeerde niet. Nog niet.

„En wat zou dat?” wilde Liesje's moeder weten.

„Met een meisje,” openbaarde mevrouw van Tegelen. „En een meisje,

dat een wandelende reclame was voor schoonheidsmiddelen!" De bom vertoonde in zekeren zin overeenkomst met een zure bom, want ook deze richt geen vernieling aan, dan alleen bij consumering van een te groot aantal in de maag des zuurleefhebbers. Wel voelde Liesje's moeder de nattigheid der roddelarij, doch zij was niet gealarmeerd.

"En?" informeerde zij rustig. "En zij hadden een pret voor tien. Ik zou je ernstig willen waarschuwen, want om eerlijk te zijn: ik kreeg den indruk, dat Henk... nu ja, je begrijpt me wel!"

Mevrouw van Tegelen was grootelijks teleurgesteld. En wie zou dat niet zijn? Zij had verwacht de woning in rep en roer te brengen en wat zei Liesje's moeder nu?

"Nee, ik geloof niet, dat Henk zoo iets zou doen!"

"Maar ik heb het met mijn eigen oogen gezien. Je denkt toch zeker niet, dat ik een potje zit te liegen?" "Ik ben alleen maar bang, dat je een beetje te voorbarig bent met je conclusie. Misschien was het zijn zuster of een nichtje!"

De verdere loop van het gesprek is van weinig belang. Hoezeer mevrouw van Tegelen zich ook inspande, zij was niet in staat Liesje's moeder te overtuigen van de karakterloosheid, waarvan zij Henk beschuldigde. Mevrouw van Tegelen bewees haar uitmuntende spionnage-kwaliteiten door een gedetailleerde beschrijving van de manier, waarop Henk zich met het meisje had onderhouden.

Liesje's moeder kende haar pappenheimers en zij kende mevrouw van Tegelen's neiging om zich te verdiepen in andermans zaken. Dus nam zij het een en ander voor kennisgeving aan en besloot eerst dan het ergste te gelooven, wanneer onomstootelijk was komen vast te staan, dat Henk werkelijk zijn boekje te buiten was gegaan, iets, dat haar zeer onwaarschijnlijk voorkwam.

Toen Liesje tusschen den middag van kantoor naar huis kwam, bracht haar moeder mevrouw van Tegelen's bericht in gematigde bewoordingen over en tot haar schrik moest Liesje's moeder constateeren, dat Liesje de zaak nogal ernstig opnam.

Laten we eerlijk zijn: groeiende liefde is nog niet gelijk aan vast vertrouwen. Eerst volgroeide liefde laat geen plaats meer voor argwaan en jalouzie. En de ware liefde is een teere plant, die pas na jaren tot vollen wasdom kan komen.

Liesje tobde dien middag, maakte fouten in haar brieven. En zij was

tamelijk koel, toen zij Henk na kantoortijd ontmoette.

"Waar ben je gisteravond geweest?", vroeg ze en Henk zette groote oogen op. Niet omdat ze het vroeg, maar vanwege den toon.

"Ik ben naar de bioscoop geweest, hoezo?" was zijn bescheid en toen Liesje niet onmiddellijk antwoordde, vervolgde hij: "Is er iets Liesje?"

"Met wie was je?" ging ze voort, wantrouwend zijn gezicht bestudeerend.

"Met wie? Wat bedoel je? Natuurlijk was ik alleen!"

"O juist... Weet je dat heel zeker?" vroeg Liesje.

"Maar natuurlijk! Ik..."

"Dan is het goed," blitsde Liesje. Er schoot een prop in haar keel, maar zij wilde zich goed houden. "Beschouw onze verloving dan maar als verbroken!"

En zij wendde zich van hem af, liep met driftige trippelpasjes naar den overkant. Henk verbluft achterlatend op den stoeprand. Nu eerst schoot hem het schilderijtje te binnen. O lieve help...! Iemand had hem gezien en hij had met dat kind gepraat!

En toen werd Henk woedend. Niet op Liesje en niet op het beschilderde meisje, maar op dengeen, die zoo haastig was geweest met overblijven. Zijn eerste opwelling was Liesje achterna te loopen en haar alles uit te leggen, maar hij begreep, dat hij daartoe geen kans zou krijgen, nu Liesje zoo opgewonden was. Het zou de kwestie alleen maar erger maken. Hij moest geduld oefenen, hoe moeilijk het hem ook viel. Morgen een brief schrijven en alles zou weer goed komen. Maar wee dengene, die hem dit geleverd had! Dat geklets ook altijd. Een brief. Zou dat helpen? Er was nu eenmaal wantrouwen in Liesje's hart en... Er moest iets gebeuren om haar er van te overtuigen, dat hij volkomen te goeder trouw was. Er waren dien nacht twee ongelukkige menschen méér op de wereld. En de waarheid voelde zich ziek en diep rampzalig.

Henk tobde en Liesje piekerde. Mevrouw van Tegelen haalde zich het gebeurde in de bioscoop weer voor het oog en trachtte nog meer afkeurenswaardige facetten te ontdekken. En als een loopend vuurtje verspreidde zich het gerucht, want mevrouw van Tegelen was van oordeel, dat allen recht hebben op het kennen van de waarheid. Van verschillende zijden werd Liesje gewaarschuwd.

Het verhaal nam al grooter en ernstiger afmetingen aan. Henk was

VERBREEK DE SLEUR

Betaal niet langer huishuur of hypotheek-rente dan strikt noodig is. Laat U bij ons als spaarder inschrijven en U ontvangt na ongeveer 6 tot 7 jaar het geheele kapitaal, dat noodig is voor het koopen of bouwen van een huis, waarvoor U niet meer aan aflossing betaalt dan het bedrag, dat U thans aan huur uitgeeft. Na ca. 20 jaar is het huis Uw onbelast bezit. Vraagt vrijblijvend inlichtingen aan:

N.V.

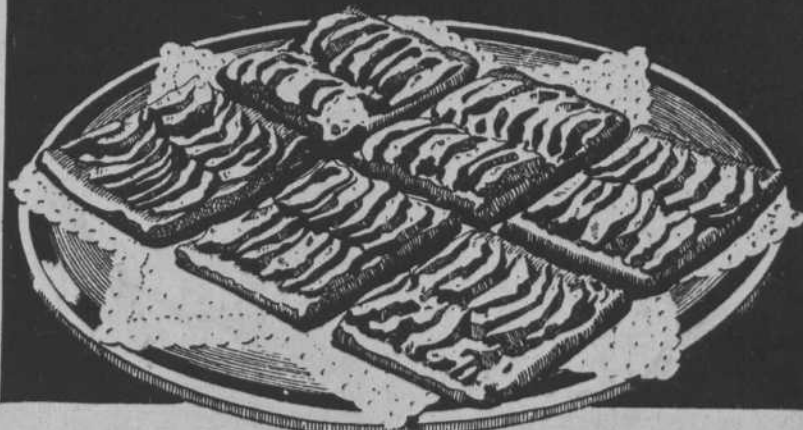
BOUWKAS „ROHYP”

SPIJSTRAAT 219-221

AMSTERDAM-C.

Lekker...

VRUCHTENPLAATKOEK met wortelen.

BENOODIGDHEDEN: 375 gr. bloem, 25 gr. Dr. Oetker Custardpoeder, 75 gr. suiker, 1/2 pakje Dr. Oetker bakpoeder Backin, 4 eetlepels melk of water, 50 gr. boter, margarine of vet, 150 gr. geraspte rauwe wortelen, 1 1/4 kg. appels of pruimen.

BEREIDING: Zeef het met bakpoeder Backin gemengde bloem op een deegplank, maak in het midden een kuiltje, doe er de suiker en het met melk of water aangemaakte custardpoeder in en verwerk alles met een deel van het bloem tot een gladde massa. Doe daarop de klein gesneden koude boter (margarine, vet) en de geraspte worteltjes, bedek het geheel met bloem, druk alles tot een bal samen en kneed van uit het midden alle ingrediënten snel tot een glad beslag. Indien het kleef nog wat meel toevoegen. Rol het deeg op een met vet bestreken bakblik gelijkmatig uit. Snijdt de geschildte appels in schijfjes of partjes of wasch de pruimen en ontdoe ze van de pit. Verdeel het fruit gelijkmatig over het beslag (pruimen met de binnenkant naar boven).

BAKKEN: ongeveer 30 minuten bij flinke hitte. Na het bakken de ietwat afgekoelde koek met suiker bestrooien.

Dr. Oetker

BAKPOEDER „Backin”

GRATIS! Brochure met bakrecepten ontvangt U na aanvraag bij N.V. „Inhama”, fabrieken en kantoren Omval 11, Amsterdam

FEENIGE PANNEN OP ELKAAR
KOOKT UITERST ZUINIG!
DOET U HET OOK?

GEMAKKELIJK VOOR DE ZWINTJES JAGERS
MAAR SLECHT VOOR DE FIETS!

Foto Polygoon-Seym

WITTE TANDEN - WITTE MASKERS?

"Ja" zei de meedoogenloze tandspiegel.

Aan den voorkant wit,
aan den achterkant aan-
getast door tandsteen.
(Wat de tandspiegel te zien gaf)

Met den tandspiegel kwam de onthulling. Wie had ooit kunnen denken, dat zulke mooie witte tanden een afschuwelijke laag tandsteen zouden verbergen? Is hietegen nog iets te doen? vraagt U zich af. Zeker! Solidox, het moderne, nieuwe tandpasta tegen tandsteen, brengt redding. Solidox bevat *Sulforicinoleaat*, als het eenige tandpasta in Nederland (Ned. Octr. 19178). Sulforicinoleaat verwijdert en voorkomt tandsteen op volkomen veilige wijze.

Staak de ouderwetsche tandverzorging met een gewoon tandpasta en ga Solidox gebruiken. Poets Uw tanden niet alleen aan de voorzijde, maar vooral ook aan de achterzijde en doe dit tweemaal per dag — met Solidox! Ga bovendien tweemaal per jaar naar den tandarts: dan pas is U zeker van een gezond, wit gebit, bevrijd van het gevaarlijke tandsteen.

SOLIDOX
tegen tandsteen

GOOI GEEN OUDE TUBEN WEG! Slechts tegen inlevering van een willekeurige oude tube (met dop!) kunt U voortaan een in tube verpakt artikel kopen.

SO 42-0141

GEEN ZEEP EN TOCH
GEEN ZORGEN...

MET
VET-EX
(zonder bon)
WASCHT U
GEMAKKELIJK AF!

GEEN ZEEP MEER VOOR DE VAAT
NEEM VET-EX THANS TE BAAT

Een pak Vet-Ex is ruim voldoende
voor 25 keer vatenwassen

De huisvrouw heeft het nieuwe afwaschmiddel van de Sunlight Fabrieken, Vet-Ex, dankbaar aanvaard en het als een uitkomst beschouwd! Geen wonder: Vet-Ex, het snelste en veiligste middel voor vatenwassen, is zelfs beter dan zeep voor de vaat! Vette voorwerpen worden snel en gemakkelijk gereinigd door de bijzondere vetoplossende bestanddelen, waaruit Vet-Ex bestaat. Ofschoon het geen zeep bevat en dus geen schuim kan vormen, verwijdert het toch alle vet, zonder reuk of smaak aan glas of porselein achter te laten. Vet-Ex reinigt ook volkomen veilig: het tast geen enkel voorwerp aan. Aardewerk, porselein, lepels, vorken, messen, glaswerk en kristal worden met Vet-Ex in een oogwenk afgewassen. Vet-Ex behoort in geen enkele huishouding te ontbreken, nu zeep zoo schaarsch is geworden. Met Vet-Ex spaart U zeep voor de wasch. Een pak is ruim voldoende voor 25 keer vatenwassen.

Een nieuw product der Sunlight Zeep Fabrieken

Door schaarschte aan grondstoffen niet overal voorradig

VET 18-0141

een uitgaander van de bovenste plank. Hij ontzag zich niet er drie verschillende meisjes op na te houden en nog meer verschrikkelijks. En de waarheid lag op het ziekbed.

Op een middag begon Liesje, over over haar machine gebogen, plotseling te snikken! Zij voelde zich diep ellendig. Er waren kringen om haar lieve, grijze oogen. Haar collega boog zich vol deernis over haar heen. Zij had al lang gemerkt, dat er iets aan de hand was. Vlug haalde ze een glas water.

„Kalm nu maar, Liesje... Hier, drink eens. Wat is er toch aan de hand? Stort je hart eens uit...”

En ze wist Liesje er werkelijk toe te brengen alles te vertellen.

„Ik weet het niet... Ik weet het niet!” snikte Liesje. „Hij was zoo goed, altijd en nu...” Ze haalde nog meer pijnlijke bijzonderheden aan.

Het was, alsof Henk op een afstand haar verdriet had gevoeld. Dien avond wachtte hij Liesje op, vastbesloten nu eens met haar te praten. Ook hij had zichtbaar geleden onder de verwijdering.

En de waarheid maakte van deze gelegenheid gebruik om met inspanning van haar zwakke krachten het geluk bij te staan.

Liesje's collega liep met haar mee. Ze stond er op, Liesje naar huis te brengen. Dan had ze wat afleiding onderweg.

Liesje verbleekte, toen ze Henk zag

staan. Wat zag hij er vreemd uit... zoo bekommerd... Zoo vol van een diepe vrees...

„Daar is hij”, fluisterde ze. „Hij heeft het...”

Ze zweeg. Haar collega begon te lachen.

„Is dat je verloofde?” vroeg ze. Er kwam een trek van spanning op Liesje's gezicht.

Ken je hem, Carla?” vroeg Liesje. „Ja... We hebben eens naast elkaar in de bioscoop gezeten... Kind, wat een geluk... Het is een heele reeks leugens... Alles, wat ze je verteld hebben. We hebben samen gepraat en gelachen, dat is waar... Maar hij was als een ijsblok en op een afstand...”

„Maar hij verliet samen met jou...”

„Dat is gelogen,” verklaarde Carla. „Vooruit, naar hem toe! En voortaan geen wantrouwen meer!”

Liesje keek Carla met groote oogen aan.

„Eerlijk?” stamelde ze.

„Mijn hand er op! Ik moest de woorden uit zijn mond trekken en...”

Liesje slikte iets weg en holde naar Henk toe.

En toen ze haar armen om zijn hals geslagen had, begon ze te snikken. Zomaar, van vreugde... De zon brak door op Henk's gelaat. Hij kuste haar.

Mevrouw van Tegelen komt niet meer bij Liesje's moeder, en de waarheid voelde zich dien avond heel wat beter.....

Bernard Lammers.

Kleine oorzaken, Groote gevolgen

HAASTIGE SPOED,
DIE GOED WAS.

Het is nu vier jaar geleden, dat ik voorbij een stilstaande tram fietste, omdat ik erge haast had. Maar, helaas, ik reed regelrecht in de armen van een agent. Ik kwaad natuurlijk, zoowel op dien agent als op mijzelf. Ongeveer 3 maanden later was er een uitvoering van Hermandad. Ik ook mee (mijn broer is n.l. ook agent). be bewuste agent, die mij op de bon „geslingerd” had, was er ook. Toen hij aan ons tafeltje zat, hebben we erom gelachen, dat ik toen zoo kwaad was en nu zijn we samen getrouwd, alles doordat ik zoo'n „verschrikkelijke” haast gehad had.

Mevrouw Bobby, R'dam.

HET ZINGENDE JOCHIE.

In een werkplaats was een jongen van ongeveer 15 jaar aan het zingen. Toevallig waren er bij den Directeur eenige heeren, die het hoorden. Zij onthouden den jongen bij zich, lieten hem studeeren op hun kosten, en later werd hij onze vermaarde Hollandsche zanger, n.l. Jac. Urlus.

C. Heil, Spijkerstraat 15, Utrecht.

DE GESTOORDE

BRUIDSDAGEN.

Wij waren pas getrouwd, en wisten niet, wie onze burens waren; we kwamen dus na onze bruiloft de woning betrekken.

Wij lagen pas in bed, of er kwam een lawaai alsof de ruiten er uit moesten, wij meenden door gerinkel van kettingen, zoo zelfs dat wij uit bed vlogen om te zien. Maar toen hoorden of zagen wij niets.

Wij lagen pas weer in bed, en daar begon het weer, zoo ging het door,

zes weken lang, zoo erg zelfs dat wij meenden dat dit huis behekt was, of dat er gespoekt werd.

Totdat eindelijk de oplossing kwam. Onze buur was een melkboer, en de stal van zijn paard, lag tegen onze slaapkamer, wat indirect de oorzaak was. Het beest had, op stal gekomen, steeds lust zich flink op de rug te gooien en zich te rollen en kwam dan met zijn vier hoeven tegen de muur en hij had een ketting om zijn hals. Zoo waren onze zes weken slapeloos nachten opgelost en toen konden wij slapen.

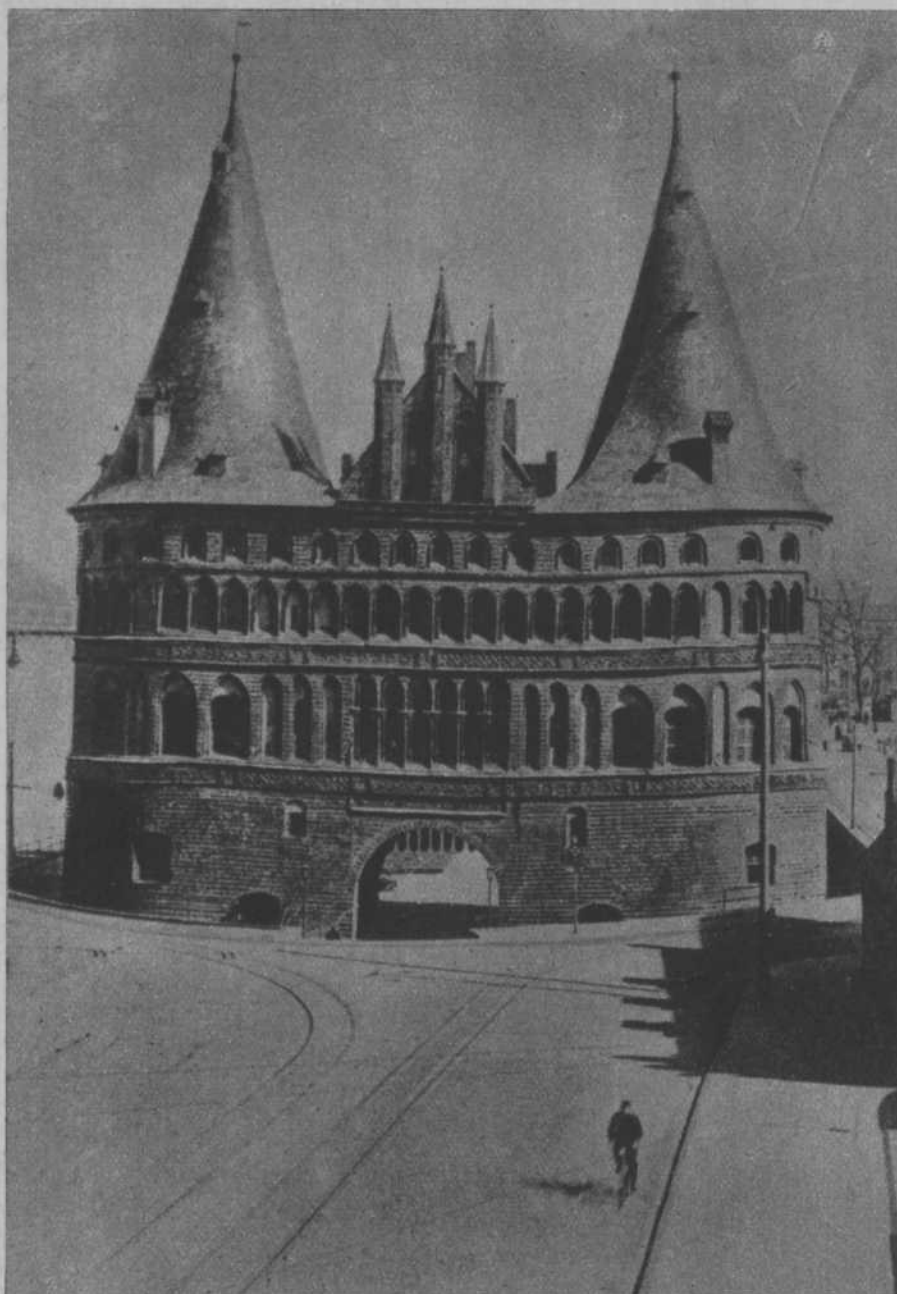
Bange bruid en bruijom,
Soestdijk.

HET ONDEUGENDE

TEEKENARESJE.

Kesteren!! Reizigers voor Amsterdam overstappen. Ik pakte m'n bagage bij elkaar en weldra had ik een coupé gevonden, waar alleen een meneer in zat, die heerlijk aan het slapen was. Hij had zo'n grappig gezicht, dat ik onwillekeurig naar m'n koffer keek, waar m'n teekenboek in zat. Zou ik eens proberen? Hij lukte reusachtig! Af en toe maakte hij een erge gekke beweging met z'n mond, wat wel erg vervelend was. Zo... hier nog wat zwart en z'n kin nog wat roder. Hè, ik schrok me een hoedje, daar zakte opeens het raampje met een smak naar beneden, en er kwam een geweldige windvlaag naar binnen. Alles vergetend, stond ik op om het dicht te maken. „Dat is niet gek gedaan juffrouw”. „Heeft U veel plezier in teekenen?” „Ja ziet U ik zoek iemand”... M'n hart klopte sneller en m'n adem stond stil. „Voelt u er iets voor...?” De rest hoorde ik al niet meer, m'n hartewensch was in vervulling gegaan.

C., Nijmegen.

In het huis van den „Beauftragte" te Den Haag, hield de bekende Duitsche dichter H. Claudius een lezing.

Rechts: In de groote opslagplaatsen van peulvruchten komt men op het oogenblik handen te kort met het lezen van erwten.

Verleden week zijn de 12000 pakketten verzonden voor de Nederlandsche vrijwilligers aan het Oostelijk front, zoodat deze soldaten, hoewel zij 't Kerstfeest niet thuis kunnen vieren, toch een herinnering uit Nederland krijgen. De verzending van de pakketten uit het Kurhaus te Scheveningen.

Te Amsterdam hield „Baudirektor" Hans Pieper een voordracht over de opkomst en bloei van de oude Hanzestad Lübeck. De spreker wees daarbij op de sterke culturele en commercieele banden, die van oudsher bestaan hebben tusschen Lübeck en Amsterdam. Hierbij een foto van de Holstentor, een monument van 'n grooten tijd.

Rechts: Suriname. Straat te Paramaribo. Met bloed en zweet veroverd door ons volk, nu verraden en verkwanseld.

Foto's: Stapf 2, Stapf-Mol 1, Polygoon-Meyer 1, Polygoon-Kulper 1, Reportage Service 1

Messerschmidt 109

Het geduchte een-persoons jachtvliegtuig

In dezen oorlog is geen enkel type vliegtuig zooveel gebruikt als de Messerschmidt 109, die den fieren bijnaam „snelste jager ter wereld” heeft verworven. Op alle fronten zijn de voortreffelijke eigenschappen van dit jachtvliegtuig tot uiting gekomen, en als men weet, dat het absolute snelheidsrecord voor vliegtuigen (755 km per uur) met een Me 109 is gemaakt, baart dit ook allermint verwondering. De „cracks”

van de Duitse luchtmacht, zoals Galland en de onlangs verongelukte kolonel Mölders hebben al hun overwinningen in zulk 'n toestel behaald.

De Me 109 is enkel en alleen een jachtvliegtuig, dus in de eerste plaats een gevechtsapparaat tegen vijandelijke jagers en bomvliegtuigen, maar zijn „jonger broertje”, de Me 110, kan ook als bomvliegtuig dienst doen. Zijn snelheid is geringer dan die van de Me 109, maar zijn bombardeurs-capaciteiten zijn een goede aanvulling gebleken voor de snelheidskwaliteiten van de Me 109.

Op deze pagina kan men het uiterlijk van de Me 109 nauwkeurig bekijken.

Vooraanzicht van de Me 109. Behalve eenige mitrailleurs in de draagvlakken en in de cockpit heeft het toestel een kanon, waarvan de loop door de kern van den propeller is geleid.

Het laden van mitrailleur-munitie in een Me 109.

De vlieger gaat aan boord van zijn snelle jachtvogel. Men lette op de mascotte, die op het vliegtuig is geschilderd: de tijger, die voor zijn sprong gereed is. Rechts: Een Me 109 in volle vlucht in het rijk der wolken.

Foto's Europapress-Stapf

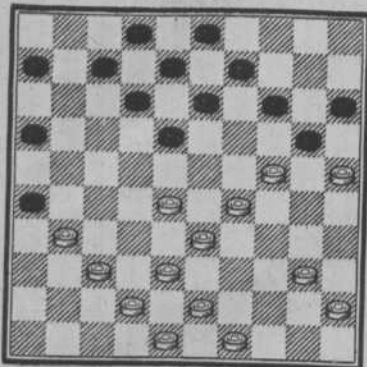
REBUS.

Als U al de figuren, etc. die in bovenstaande rebus voorkomen, goed weet te „ontcijferen“, zult U een algemeen bekend Nederlandsch spreekwoord kunnen lezen. Oplossing volgende week.

D A M R U B R I E K

Correspondentie-adres: W. H. Lieve, Willemstraat 15, Dordrecht

PRAKTIJK STUKJES. Helderop.

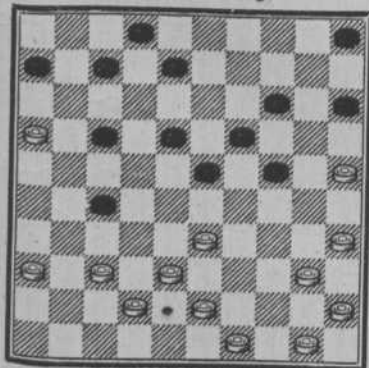
v. d. Kraan.

Partijstand uit den Meesterwedstrijd 1941. In deze positie staat zwart niet erg gunstig met zijn langen vleugel. Hij speelde daarom 12-17. Het doel is duidelijk; zwart wil ruilen met 17-22 en 18-23 om daarmee zich door 9-13 meer vrijheid te verschaffen.

Hij werd hierbij echter verrast door:

1. 12-17?
2. 19-23 18x29 gedw.
3. 28-23 29x18
4. 37-32 26x39
5. 43x34 20x29
6. 34x1.

P. Roozenburg.

v. Dijk.

Uit de competitie N. D. B. Partij tussen v. Dijk en P. Roozenburg. Wit speelde hier 37-31! denkende de winst te forceeren daar op 17-22 b.v. zou volgen 33-28 (23x32 gedw.) 43-39 (32x34) 40x9.

Zwart speelde echter:

1. 37-31; 17-21!!
2. 31x13; 23-29
3. 16x27; 24-30!!
4. 25x23; 19x37

en zwart wint zijn schijf terug, terwijl schijf 37 zoo krachtig kwam te staan, dat partijwinst volgde.

Een verrassende afwikkeling.

UITSLAG SERIE 14.

De rubriek wordt door mij nog geheel afgedaan. De volgende week wordt de uitslag der 14e Serie geplaatst. Daarna zend ik aan alle winnaars de gekozen boeken. Het besluit om deze rubriek op te heffen zal vele lezers der G. P. teleurstellen; dat is mij bekend. Echter we laten elkaar niet los. Mogelijk zal weer spoedig het papiergebrek opgeheven zijn en dan kom ik weer bij U terug. In een geïllustreerd blad behoort nu eenmaal een damrubriek. L.

Zeker teeken.

Rechter: „Hoe weet U, dat de man dronken was?“

Agent: „Ik vond hem, zittend in zijn auto, voor een paardendrinksbak“.

Verraden.

„Zeg, Joanna, wie is er gisterenavond bij je op bezoek geweest?“

„Alleen Corry, papa.“

„Zeg dan tegen Corry, als je haar weer spreekt, dat zij haar pijp op de piano heeft laten liggen!“

Souvenir.

Man (tot zijn vrouw): „Zeg, vrouw, waarom heb je mijn eene sok zoo veel langer gebreid dan de andere?“

„Dat is een souvenir, man.“

„Wat zeg je? Een souvenir?“

„Ja, aan den nacht, toen je mij tot drie uur in den morgen liet opblijven, wachtend op je thuiskomst!“

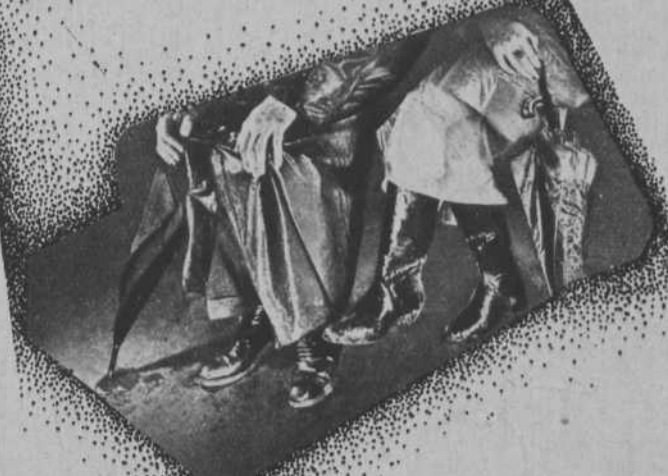

bij Apothekers
en Drogisten
f. -30 en -50

reeds 2

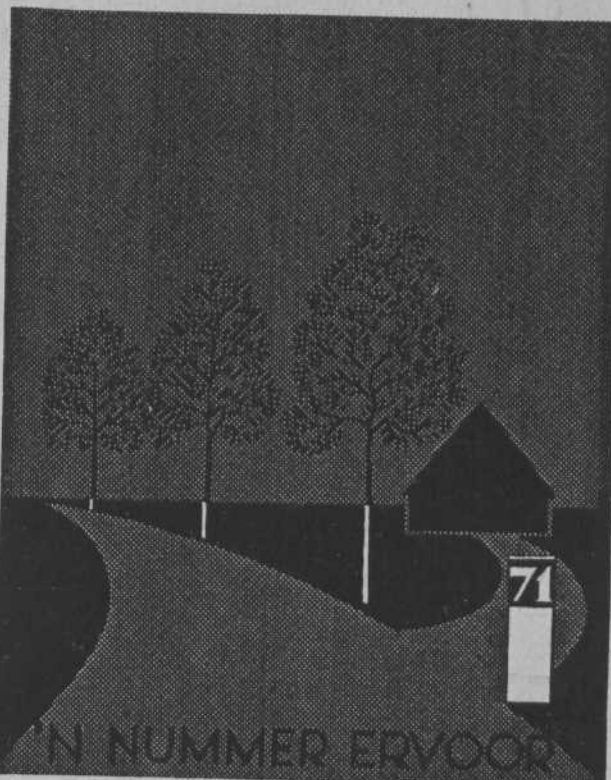
Rheila's

meermalen per dag - beschermen doel -
matig tegen Hoest, Verkoudheden Griep.

ORUBER KOIN

'N EENZAAM HUIS

'N DONKERE WEG

'N LICHTEND NUMMER

'N DANKBARE POST

De Week in Beeld

(Uitg. „DE GEILLUSTREERDE PERS N.V.“, Amsterdam)

Hoofdredacteur: A. J. A. M. Weehuizen, Amsterdam

Wvd. red. voor de prov. pagina's: W. M. v. d. Griendt, Deventer

ABONNEMENTSPRIJS: De abonnementsprijs van „De Week in Beeld“ bedraagt f 1.70 per kwartaal of 13 cent per week. „De Week in Beeld“ is ook verkrijgbaar in combinatie met het damesblad „Margriet“; voor deze beide bladen tezamen bedraagt de abonnementsprijs f 2.60 per kwartaal of 20 cent per week. (De prijs voor afzonderlijke abonnementen op „Margriet“ bedraagt f 1.95 per kwartaal of 15 cent per week).

REDACTIE EN ADVERTENTIES: Alle voor de redactie en voor de advertentie-afdeling bestemde stukken gelieve men te adresseren: N.Z. Kolk 31, Amsterdam-C. Postbus 497, Telef. 34935/43176 Postrekening 295073.

ADMINISTRATIE-ADRES: Voor administratieve aangelegenheden - abonnementen, bezorging, betalingen, enz. - gelieve men zich steeds te wenden tot een van de kantoren van „De Geïllustreerde Pers“: Groningen en Noord-Drenthe: Oosterstraat 69, Groningen, Telef. 3784, Postrekening 76720. Friesland: Wybrandt de Geeststraat 31, Leeuwarden, Telef. 6362, Postrek. 77610. Overijssel en Zuid-Drenthe: Industrieweg 11A, Deventer, Telef. 2413, Postrek. 126250. Gelderland: Sweerts de Landasstraat 38, Arnhem, Telef. 23037, Postrek. 76760. Utrecht: Boothstraat 3, Utrecht, Tel. 11652, Postrek. 352460. Noord-Holland en Amsterdam: N.Z. Kolk 31, Amsterdam-C, Telef. 34935/43176, Postrek. 352460. Zuid-Holland en Rotterdam: Schietbaanlaan 38a, Rotterdam, Telef. 33389, Postrekening 382959. Den Haag en omgeving: Kamperfoellestraat 181, Den Haag, Telefoon 398314, Postrek. 401657. Zeeland, N.-Brabant en Limburg: Wattstr. 19, Eindhoven, Tel. 5460, Postrek. 392116.

